

A stylized city skyline with various building silhouettes in shades of blue and grey. Several large, semi-transparent squares in blue, purple, and pink are overlaid on the skyline. The title 'Migrant în România' is written in a yellow, cursive font across the middle of the image.

Migrant în România

Nr. 6 - 2010

migrant.ro

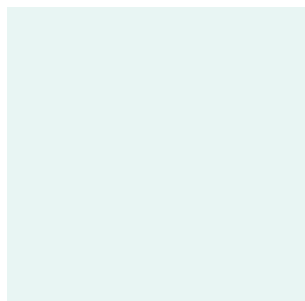
Revista Migrant în România este editată de

Institutul Intercultural Timișoara (coordonator)

Bd. 16 Decembrie 1989, nr. 8
300173 Timișoara
Tel. 0256 498 457, Fax. 0256 203 942
E-mail: iit@intercultural.ro
Site: www.intercultural.ro

Organizația Femeilor Refugiate în România

Str. Dobrici 57-59, București, sector 2
E-mail: offr2000@yahoo.fr
Tel 0771 789 935
Site: www.migrant.ro/offr

Acest număr este realizat în cadrul proiectului „Migrant în România”, finanțat de Uniunea Europeană prin Programul General „Solidaritatea și gestiunea fluxurilor migratorii”, gestionat în România de Oficiul Român pentru Imigrări.

Comitetul de redacție:

Marian Chiriac, Daniela Crăciun, Romina Matei, Oana Neșțian, Mbela Nzuzi, Călin Rus.
Grafică: Codruț Radu
Contact: redactie@migrant.ro

Revista este disponibilă și online la www.migrant.ro.
Exemplare tipărite pot fi comandate la Institutul Intercultural Timișoara sau la Punctul Național de Contact pentru Resortisanții Țărilor Terțe, str. Dobrici nr 57-59, sector 2 București

Responsabilitatea pentru conținutul articolelor revine în exclusivitate autorilor. Aceștia păstrează drepturile de autor pentru articolele publicate. Comitetul de redacție primește propuneri de contribuții la Revista „Migrant în România”. Detalii pe coperta 3 sau la www.migrant.ro

Integrarea în România: principii comune, nevoi diferite

Este ușor de argumentat că integrarea aduce beneficii importante atât la nivel personal, cât și la nivel social. În primul număr al revistei * am precizat modul în care înțelegem integrarea, distingând-o atât de asimilare, cât și de separare. Pentru o persoană care vine din altă țară pentru a trăi în România, integrarea nu presupune obligația renunțării la tradițiile, limba, religia, sau principiile cu care a trăit în țara de origine, tot așa cum nu înseamnă obligația de a le menține. Integrarea nu presupune nici renunțarea la relațiile cu țara de origine sau cu conaționali care locuiesc și ei în România.

În schimb, nu se poate vorbi de integrare dacă nu există relații directe cu localnici, de diferite tipuri, de la colaborare în muncă sau afaceri, până la relații de prietenie. Mai mult, o integrare reușită presupune participarea la viața publică a comunității locale, ceea ce înseamnă cunoașterea limbii române, a funcționării diferitelor structuri și instituții, a oportunităților de implicare a cetățenilor, alături de o atitudine civică și de disponibilitatea de a colabora cu alți cetățeni pentru atingerea unor scopuri comune ce țin de interesul public.

Să recunoaștem însă că nevoile pe care le au diferite categorii de cetățeni străini sau de origine străină care trăiesc în România, pentru a ajunge la o asemenea situație de integrare, sunt foarte diferite. Iată câteva dintre aceste situații, așa cum

le-am întâlnit pe parcursul activităților proiectelor noastre în acest domeniu.

Problemele cu care se confruntă etnicii români proveniți din țările învecinate, deși deloc de neglijat, sunt cu mult mai asemănătoare cu cele ale cetățenilor români care își schimbă domiciliul dintr-o regiune în alta a României, decât cu cele pe care le întâmpină cetățenii veniți de pe un alt continent, dintr-o țară în care nu doar limba, ci și alfabetul, sunt foarte diferite.

Printre nevoile de sprijin pentru integrare ale celor cu altă limbă maternă decât limba română se numără cu siguranță cele privind învățarea limbii române. Cursurile de limba română descrise în paginile următoare, bazate pe o metodă modernă, focalizată pe cerințele vieții cotidiene, reprezintă un element esențial al acestui sprijin, după cum au confirmat chiar participanții. Este însă semnificativ și interesul pe care l-au manifestat față de acest tip de cursuri persoane care au obținut cetățenia română. Obținerea cetățeniei nu este așadar în mod necesar finalul procesului de integrare. Demersurile ce vizează integrarea nu trebuie deci să-i ocolească pe cei care, juridic, sunt cetățeni români egali în drepturi și responsabilități, dar care, pentru a beneficia cu adevărat de aceste drepturi, au nevoie de sprijin suplimentar. Dorința manifestată de cetățeni români de origine arabă de a urma cursuri de limba română (pe care o vorbesc mulțumitor ca urmare a locuirii de peste zece ani în România) arată

Călin Rus
Director
Institutul
Intercultural
Timișoara

dorința acestora de a fi cu adevărat egali și de a putea participa la viața publică. Ne-au fost semnalate și cazuri în care părinți arabi învață să scrie în limba română împreună cu copiii lor de vârstă școlară (care le și corectează unele greșeli de vorbire).

O altă nevoie de sprijin, asupra căreia vom reveni pe larg într-un număr următor, se referă la participarea civică a cetățenilor străini sau de origine străină care trăiesc în România. Și în acest sens sunt diferențe importante. Cel mai dificil ni se pare cazul celor care provin din țări cu regim nedemocratic, fără posibilitatea implicării publice a cetățenilor pe baze egale, sau cu practici culturale ce mențin și justifică inegalități între bărbați și femei. În acest caz, problema nu este doar înțelegerea mecanismelor specifice participării într-o societate democratică, ci mai ales convingerea că participarea pe principii de egalitate este posibilă și produce efecte benefice. Neîncrederea în funcționarea democrației pe care o constată, din păcate, la mulți cetățeni români face și mai dificilă formarea unei asemenea convingeri.

Poate fi consultat online la
www.migrant.ro/revista

Migrant în

Institutul Intercultural Timișoara, în parteneriat cu Organizația Femeilor Refugiate din România, desfășoară în perioada mai 2010 – iunie 2011 proiectul Migrant în România, finanțat prin Fondul European pentru Integrarea Resortisanților Țărilor Terțe.

Context

În perioada mai-decembrie 2009 Institutul Intercultural Timișoara a coordonat proiectul **Integrare și coeziune socială pentru resortisanții țărilor terțe**, proiect care a urmărit inițierea unor mecanisme de consultare la nivel local și național între migranți, autorități publice și societatea civilă. Experiența din cadrul acestui proiect a relevat necesitatea dezvoltării și consolidării acestor mecanisme, pentru a facilita integrarea migranților în România.

Obiectivul general al acestui proiect este dezvoltarea mecanismelor de consultare cu resortisanții țărilor terțe (RTT) asigurând, în același timp, o implicare a societății civile și o deschidere către publicul larg, contribuind la îmbunătățirea comunicării între autoritățile locale și naționale cu competențe în gestionarea fenomenului migrației și străinii cu drept de ședere pe teritoriul României.

Proiectul se desfășoară în localitățile: Timișoara, Iași, Constanța, Cluj-Napoca și București, având ca grup țintă persoanele din afara Uniunii Europene, cu drept de ședere în România.

Rezultate așteptate:

- Dezvoltarea portalului Migrant în România (www.migrant.ro) cu rol informativ și de facilitare a comunicării la nivel național între toți actorii cu interese în domeniu;
- Dezvoltarea mecanismelor de consultare locale, cu implicarea

- migranților, a autorităților publice, precum și a societății civile, în București, Cluj-Napoca, Constanța, Iași și Timișoara;
- Consolidarea grupurilor de lucru tematice naționale pentru discutarea principalelor categorii de probleme legate de integrarea migranților;
- Organizarea a două seminarii naționale și a câte 5 seminarii locale în orașele București, Cluj-Napoca, Constanța, Iași și Timișoara;
- Revista „Migrant în România”, cu apariție trimestrială, al cărei conținut va fi elaborat de membri ai comunităților de cetățeni străini, de membri ai unor ONG și de specialiști în domeniu;
- Raport privind ocuparea forței de muncă a migranților și raport privind discriminarea și violența față de femeile migrante.

Prin atingerea acestor rezultate dorim să continuăm sprijinirea unui dialog deschis între autorități, migranți și societatea civilă, pentru a contribui la dezvoltarea unui mediu intercultural destinat să faciliteze integrarea și coeziunea socială.

În 17-18 iunie 2010 a avut loc la București seminarul național Migrant în România.

- Obiectivele seminarului au fost:
- discutarea problemelor cu care se confruntă cetățenii străini rezidenți în România și identificarea unor modalități pentru îmbunătățirea colaborării dintre aceștia, instituțiile publice și societatea civilă;
 - prezentarea și discutarea unor propuneri de activități pentru dezvoltarea mecanismelor de consultare locale și proceduri de consultare publică, în care să fie incluși și cetățenii străini rezidenți în România;
 - formularea unui plan concret de acțiune pentru asigurarea integrării cetățenilor străini rezidenți

Oana Neșțian
Institutul Intercultural
Timișoara

în România, din punct de vedere economic, social și cultural.

La seminar au participat alături de membri ai comunităților de străini proveniți din state ne-membre ale UE, reprezentanți ai Oficiului Român pentru Imigrări, ai administrației locale și centrale, ai altor instituții publice și ai unor organizații neguvernamentale, din Timișoara, Cluj-Napoca, Iași, București și Constanța, precum și reprezentanți unor Ambasade.

Vă prezentăm în continuare o parte dintre problemele discutate în cadrul seminarului național:

- Acordarea sau redobândirea cetățeniei române:
 - Nivelul întrebărilor cât și a temelor de cunoaștere în vederea obținerii cetățeniei române nu s-a modificat, cerințele fiind mult peste nivelul mediu, foarte greu accesibile.
 - Reprezentanții ORI au declarat că la propunerea de grile în vederea susținerii acestui examen nu s-a primit încă

România

nici o comunicare directă și concretă din partea Ministerului Educației și nici din partea Ministerului Justiției, chiar dacă departamentul de integrare din cadrul ORI a trimis spre consultare, încă de acum 2 ani o propunere de subiecte la un nivel accesibil.

- Inexistența unor cursuri inițiale de alfabetizare pentru persoanele ce doresc să dobândească cetățenia română și care sunt analfabeți datorită condițiilor sociale, economice și politice din țările lor de origine.
- Mobilitatea în cadrul UE a rezidenților membri de familie ai cetățenilor români reprezintă o cerință imperativă, aceasta fiind în acord cu legislația altor țări membre UE și având ca principal scop facilitarea unui mai bun acces și a mobilității pe piața forței de muncă a posesorilor de carduri de rezident ca membrii de familie ai cetățenilor români. Această propunere este motivată de faptul că din ce în ce mai multe posturi implică deplasări în străinătate iar, conform actualei legislații, rezidenții – membri de familie ai cetățenilor români nu au dreptul de a călători în UE decât însoțiți de soț/soție sau cu viză.
- Crearea postului de mediator sanitar în rândul comunităților de cetățeni străini (după modelul mediatorilor din comunitățile de romi). Acești mediatori sunt persoane din respectiva comunitate care sunt pregătiți specific pentru a putea să își folosească cunoștințele acumulate în comunitatea din care fac parte. De asemenea, aceste persoane sunt cele care îi informează și îi îndrumă pe cei din comunitate care au nevoie de anumite servicii medicale.
- Site-urile Oficiului Român pentru

Imigrări, Ministerului Muncii Familiei și Protecției Sociale, Centrului Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor – să fie traduse în cel puțin o limbă de circulație internațională și actualizate permanent cu informații relevante.

- Existența unor birouri de consiliere (socială și juridică) permanente în care să existe persoane specializate, care să poată oferi informații referitoare la: documente de ședere, acces pe piața muncii, acces la educație, servicii medicale etc.
- Distribuirea cât mai largă a unor Ghiduri de informare traduse în diferite limbi și disponibile în puncte de trecere a frontierei, la sediile ORI, în universități, ambasade și consulate etc.
- Oferirea unor cursuri gratuite de: legislație (drepturi, obligații), învățare a limbii române, orientare și acomodare culturală, istorie și geografie.
- Cursurile de limba română ca limbă străină organizate în România – în această privință au fost identificate mai multe probleme:
 - Aceste cursuri sunt predate de profesori de limba română, dar nu există în România specializare pentru predarea limbii române ca limbă străină;
 - Studenții străini care vin să studieze în România urmează un an pregătitor în care studiază limba română. La finalizarea acestor cursuri ei primesc un certificat, dar acesta nu atestă nivelul lor de cunoștințe de limba română. Pentru a putea accede la studii universitare este necesară cunoașterea limbii la nivelul B2. Sugestie: la finalizarea cursurilor, acești studenți să fie testați și să primească un certificat

care să ateste nivelul exact de cunoaștere a limbii române.

- La facultatea de medicină toți studenții străini sunt obligați să frecventeze cursurile de limba română din anul I, inclusiv studenții basarabeni care cunosc limba română. Există și alți studenți străini care cunosc deja limba română, dar totuși trebuie să frecventeze aceste cursuri. Sugestie: pentru Ministerul Educației Cercetării Tineretului și Sportului – să existe o probă de evaluare pentru studenți care să ateste cunoașterea limbii, absolvindu-i de la frecventarea cursurilor de limba română în primul an de studii sau recunoașterea diplomei de bacalaureat la disciplina limba și literatura română pentru cei care au dat examenul la această disciplină, cum este cazul celor din Republica Moldova;
- O altă problemă legată de aceste cursuri este faptul că în unele religii și culturi nu este permis femeilor și bărbaților să se afle în aceeași încăpere, deci și să urmeze împreună cursurile. Sugestie: se pot forma grupe diferite pentru bărbați și pentru femei acolo unde este cazul.

Pentru o descriere mai detaliată, pe site-ul www.migrant.ro sunt disponibile:

- Raportul general al seminarului
- Rapoartele grupurilor de lucru tematice:
 - Administrativ-juridic
 - Educație-cultură-tineret
 - Social-sănătate-muncă

În luna iulie se desfășoară seminariile locale în cele 5 localități. Rapoartele acestor seminarii vor fi, de asemenea, disponibile pe site-ul www.migrant.ro

Solidaritatea o nouă provocare

Claudia Iatan
 Manager de Proiect,
 Fundația World
 Vision România
www.worldvision.ro

În România foarte puțini oameni știu ce sunt Obiectivele de Dezvoltare ale Mileniului. Încă nu este foarte clar cum sunt ele folosite pentru a ajuta oamenii care trăiesc în țările în curs de dezvoltare și care se confruntă cu foarte multe probleme, cum ar fi sărăcia extremă, diferite boli pentru care nu au acces la tratament, imposibilitatea de a merge la școală, discriminarea sau chiar moartea infantilă.

Știi că inițiativele statelor mai dezvoltate de a ajuta țările în curs de dezvoltare poartă numele generic de „cooperare pentru dezvoltare“?

Expertii din domeniul cooperării pentru dezvoltare se confruntă mereu cu aceeași întrebare: de ce România, ca stat nou membru UE, ar trebui să ajute alte state în curs de dezvoltare „când și noi aici avem atâtea probleme cu care ne confruntăm”? Întrebare justă. Prea mulți oameni în România încă mai trăiesc în sărăcie, încă avem copii cărora le este foarte greu să ajungă la școală etc. Răspunsul este simplu: în ciuda tuturor dificultăților economice, România anulului 2010 este mult mai „norocoasă” decât multe țări în curs de dezvoltare. Potrivit statisticilor realizate de Națiunile Unite, în lume, 800.000 de oameni suferă de foame cronică, mii de copii mor în fiecare zi din cauza unor boli care sunt tratabile, dar pentru care accesul la tratament este imposibil, 100 milioane de copii nu au acces la educație și mai mult de jumătate dintre aceștia sunt fete.

Faptul că România a devenit stat donator nu înseamnă că propriile noastre probleme de dezvoltare vor fi neglijate. Ca să ieșim din perioada comunistă și să trecem cu bine de perioada de tranziție, foarte multe țări (Statele Unite ale Americii, multe dintre țările Uniunii Europene, Japonia etc.) au acordat României asistența pentru dezvoltare. În continuare, Uniunea Europeană alocă așa-numitele fonduri structurale (în valoare de miliarde de euro) pentru a ajuta România să continue procesul propriei dezvoltări. Toate acestea, în numele solidarității internaționale, care pentru UE are o certa valoare: UE este cu siguranță cel mai mare donator colectiv al lumii, având acorduri de cooperare cu zeci de țări din lumea a treia.

În acest context, România poate să sprijine alte țări aflate în curs de dezvoltare și în acest sens, Ministerul Afacerilor Externe și un număr mare de organizații neguvernamentale s-au mobilizat pentru a crea o infrastructură care să faciliteze contribuția țării noastre la reconstrucția țărilor mai sărace.

Știi că, de la aderarea sa la UE, România a alocat în fiecare an cca. 0.07% din PIB (80-90 milioane de eur / an) pentru dezvoltarea internațională? Dar că, în momentul aderării la UE, România se angaja ca până în 2010 să contribuie cu 0.17% din PIB, lucru care nu se întâmplă...

În rândul experților din domeniul cooperării pentru dezvoltare este clară nevoia de a face cunoscute aceste aspecte tuturor cetățenilor României și aici este vorba nu numai de organizațiile guvernamentale și neguvernamentale, dar și de reprezentanții mass-media, de cadrele didactice, elevi, studenți, etc. Pentru a promova aceste concepte destul de abstracte, dar care pot îmbunătăți și chiar salva viața a mii de oameni din țări îndepărtate și nu numai, e nevoie de campanii de sensibilizare

și de acces la informație, la resurse, adică de educație pentru dezvoltare.

Știi că statele prioritare care primesc asistență de la statul român sunt Republica Moldova, Serbia și Georgia? Dar că România are „în atenție” și state precum Afganistan și Irak?

“În România, World Vision sărbătorește anul acesta 20 de ani de activitate neîntreruptă. Făcând un bilanț, ne dăm seama că am putut vedea cu ochii noștri cum unele dintre Obiectivele de Dezvoltare ale Mileniului au fost atinse în țara noastră. Cu acest exemplu în față, ne dorim să contribuim acum la îndeplinirea Obiectivelor de Dezvoltare ale Mileniului și la nivel global. Vom începe prin a ne implica tot mai activ în proiecte de cooperare pentru dezvoltare internațională și prin a derula proiecte de educație pentru dezvoltare care să vorbească publicului român despre valorile solidarității internaționale. Sperăm că mesajele noastre vor rezona și vor determina o implicare mare a tinerilor, a reprezentanților societății civile, a autorităților locale și publice, a mediului academic și a publicului larg.

internățională – pentru români

Ne dorim să putem colabora cu toți acești actori, astfel încât experiența României și generozitatea românilor să poată să fie pusă în slujba acelor țări care mai au încă mult de mers pe drumul dezvoltării”, spune Daniela Buzducea – Director Advocacy în cadrul Fundației World Vision România.

Stiai că la nivel global 3 miliarde de persoane traiesc cu mai puțin de 5 RON/zi, pentru TOATE nevoile aferente zilei respective?

Pentru a facilita apropierea publicului român de tematici legate de cooperarea pentru dezvoltare, World Vision România va realiza până la finalul anului 2011 curricula corespunzătoare pentru un set de 8 cursuri ce vor aborda fiecare câte unul dintre cele 8 Obiective de Dezvoltare ale Mileniului. Aceste 8 cursuri vor fi realizate la nivel de 4 credite ETCS și vor putea fi utilizate atât de universități, cât și de persoane sau instituții de orice fel, care sunt interesate de a aprofunda acest domeniu. Această activitate se va desfășura în cadrul unui proiect cu finanțare europeană, intitulat

„Conștientizare publică pentru solidaritate internațională”, care este implementat nu doar în România, ci și în alte state membre ale UE (Cipru, Malta și Grecia).

La finalul acestui proiect, orice persoană sau instituție interesată de domeniu va putea studia, de exemplu, despre problematica sărăciei văzută ca fenomen internațional, despre principalele măsuri politice pentru combaterea sa, despre felul în care acest flagel este corelat și cu alte probleme globale cum ar fi încălcarea drepturilor omului, schimbările climatice, problemele de gen etc. Dacă în ultimii 20 de ani, în România sărăcia a fost studiată mai ales ca fenomen național, iată acest proiect care propune o noua abordare globală a aceluiași fenomen!

Alte activități din cadrul proiectului includ seminarii și conferințe, dezvoltarea unui portal, diseminarea unui newsletter semestrial și redactarea unui pachet informațional care va conține rezumate ale cursurilor, sugestii metodologice privind implementarea acestora, liste de resurse, studii de caz etc.

Peer-Up! – educație „de la egal la egal” pentru tineri

O altă inițiativă a World Vision România în domeniul educației pentru dezvoltare este „Peer Up!”, un proiect care incurajează tinerii din Europa și Africa să vorbească despre solidaritate internațională. PeerUp! își propune să îi învețe pe tinerii cu vârste între 14-18 ani să informeze alți tineri (en: peers) cu privire la provocările dezvoltării internaționale. În fiecare an se va aborda o temă specifică și corelată cu unul dintre cele 8 Obiective de Dezvoltare ale Mileniului: în 2010 - HIV&SIDA (vezi ODM6); în 2011 - sănătatea reproducerii cu accent pe sănătatea mamei și a copilului (vezi ODM5) iar în 2012 - securitatea alimentară (vezi ODM1). În mod concret: în cadrul a 20 de școli din Cluj, elevi și profesori vor fi informați cu privire la realitățile lumii în curs de dezvoltare și vor fi încurajați să demareze acțiuni de solidaritate internațională. Pentru a crea ‘atmosfera’ necesară, în fiecare an se va organiza câte un forum al tinerilor, iar pentru a stimula spiritul de competiție va fi lansat un concurs al „solidarității internaționale”, premiul constând într-o vizită de studiu într-o țară din Africa.

Ce sunt Obiectivele de Dezvoltare ale Mileniului (ODM)?

ODM constituie componenta principală a Declarației Mileniului, adoptată în septembrie 2000 la Summit-ul Mileniului, de 191 țări, printre care și România. Atunci, în septembrie 2000, lideri din țări bogate și sărace s-au angajat să îndeplinească opt puncte cheie, care au ca scop principal eradicarea sărăciei extreme din întreaga lume, până la sfârșitul anului 2015:

1. Reducerea sărăciei severe
2. Realizarea accesului universal la educația primară
3. Promovarea egalității între sexe și afirmarea femeilor
4. Reducerea mortalității infantile
5. Îmbunătățirea sănătății materne
6. Combaterea HIV/SIDA, malariei și a altor boli
7. Asigurarea sustenabilității mediului
8. Crearea de parteneriate globale pentru dezvoltare

Mai multe informații aici: www.aod.ro

Link-uri utile:

www.worldvision.ro
www.fondromania.org
www.aod.ro
<http://ec.europa.eu/development>

Despre Fundația World Vision Romania

World Vision România este o organizație creștină, care desfășoară programe de intervenție umanitară de urgență, dezvoltare și advocacy. Organizația noastră este concentrată asupra muncii cu copiii, familiile și comunitățile, în scopul depășirii sărăciei și nedreptății.

Organizația World Vision România este parteneră a World Vision International, prezentă în peste 100 de țări din întreaga lume. Încă din 1990, World Vision România este o prezență constantă în domeniul protecției copilului și al dezvoltării comunitare. În România, World Vision își desfășoară activitatea în municipiul București și în județele Cluj, Constanța, Dolj, Ialomița, Iași, Vaslui și Vâlcea.

UNHCR

Ce este UNHCR?

UNHCR înseamnă Înaltul Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați sau Agenția ONU pentru Refugiați. Agenția a fost creată de Adunarea Generală ONU în 1950, dar și-a început activitatea la 1 ianuarie 1951. Statele care încă își reveneau în urma problemelor rămase de pe urma celui de-al doilea război mondial doreau să se asigure că beneficiază de o organizație puternică și eficientă care să se preocupe de – sau să „protejeze” – refugiații în țările în care aceștia au solicitat azil.

De asemenea, UNHCR a fost însărcinat cu asistarea guvernelor în vederea descoperirii unei „soluții durabile” pentru refugiați. Mandatul inițial al UNHCR a fost limitat la un program de trei ani pentru sprijinirea refugiaților celui de-al doilea război mondial.

Cu toate acestea, problema deplasării forțate a persoanelor nu numai că nu a dispărut, ci a devenit un fenomen mondial persistent. În decembrie 2003, Adunarea Generală ONU a renunțat la prevederea privind reînnoirea mandatului UNHCR la fiecare cațiva ani.

Statutul UNHCR a fost redactat aproape simultan cu Convenția din 1951 privind Statutul Refugiaților și ca rezultat, instrumentul juridic internațional cheie și organizația care a fost desemnată să îl monitorizeze, sunt foarte bine sincronizate. Articolul 35 din Convenția din 1951 descrie în mod explicit această relație și solicită statelor să coopereze cu UNHCR în domenii legate de implementarea Convenției și a altor legi, regulamente sau decrete pe care statele le-ar putea redacta și care ar putea avea influență asupra refugiaților.

Cât de mare e UNHCR și cum funcționează?

În prezent, UNHCR este una dintre principalele agenții umanitare la nivel mondial, cu un număr de 6.800 angajați desfășurându-și activitatea în 118 state. Pe parcursul a șaizeci de ani de activitate, agenția a oferit asistență unui număr de peste 50 milioane de persoane, obținând de două ori Premiul Nobel pentru Pace în anii 1954 și 1981. Antonio Guterres, cel care a devenit al zecelea Înalt Comisar în iunie 2005, reales în 2010 pentru un nou mandat de cinci ani, raportează verbal Consiliului Economic și Social al ONU cu privire la coordonarea activității Agenției și înaintează anual Adunării Generale a ONU rapoarte scrise, cu privire la întreaga activitate UNHCR.

Cum a evoluat rolul UNHCR?

În ceea ce privește refugiații, UNHCR este implicat împreună cu alte state într-un efort constant de explicare, clarificare și dezvoltare a sistemului existent de drept internațional care a apărut în urma Convenției din 1951 privind statutul refugiaților. În

ultimii ani, au fost lansate o serie de inițiative care urmăresc atât întărirea Convenției, cât și identificarea de soluții durabile pentru persoanele dezrădăcinate la nivel mondial.

În decursul anilor, UNHCR și-a asumat responsabilitatea pentru un număr de alte grupuri, similare refugiaților din anumite puncte de vedere, dar care nu au fost explicit incluse în mandatul său, la momentul înființării – spre exemplu, devenind Agenția ONU responsabilă pentru monitorizarea situației apatrizilor (în 1974).

Mai recent, UNHCR a devenit un actor major în noua „abordare de tip cluster” a ONU, menită să îmbunătățească acordarea de protecție și asistență persoanelor deplasate intern care – spre deosebire de refugiați – nu au beneficiat nicicând de asistența unei agenții, dedicate în întregime dedicată lor. În ultimele decenii, UNHCR a fost implicat într-o anumită măsură în asistența persoanelor deplasate intern, dar mai mult de tip ad-hoc. În prezent UNHCR joacă un rol mai pronunțat în țările în care există fenomenul deplasării persoanelor – datorat fie implicării substanțiale în asistarea refugiaților întorși acasă, fie implicării crescânde în asistența persoanelor deplasate intern.

Ocazional, datorită expertizei sale, UNHCR i-a fost recunoscut și acordat un rol mai cuprinzător. De exemplu, în anii 1990, UNHCR a organizat cea mai mare operațiune la nivel mondial, de evacuare aeriană, ca parte a operațiunilor sale de asistență a populațiilor sub asediu, cât și a celor deplasate, în Bosnia și Herțegovina. Mai recent – deși nu se implică în mod obișnuit în asistență umanitară în caz de dezastre naturale – UNHCR a lansat operațiuni majore după tsunami-ul din Asia din 2004, cutremurul din Pakistan din 2005 și, cel mai recent, din Haiti.

Cum sunt protejați refugiații?

În mod normal, guvernele garantează drepturile fundamentale și securitatea fizică a propriilor cetățeni.

În multe țări de origine femeile își folosesc îndemânarea pentru a crea obiecte tradiționale.

UNHCR/T. Vintiloiu/2008

în România

Atunci când civilii devin refugiați, această plasă de siguranță dispare. În absența dobândirii unui statut legal în țările de azil, aceste persoane ar fi extrem de vulnerabile în fața exploatării și a altor forme de abuz, cât și a detenției sau a deportării. Guvernele au responsabilitatea primară pentru protejarea refugiaților aflați pe teritoriul lor, deseori acest lucru desfășurându-se în colaborare cu organizațiile neguvernamentale locale. Cu toate acestea, în multe state, personalul UNHCR lucrează împreună cu ONG-

urile și alți parteneri într-o varietate de locații, de la orașe mari, la tabere izolate și zone de frontieră, încercând să promoveze sau să acorde protecție fizică și juridică, precum și să minimizeze amenințarea cu violența – inclusiv a abuzurilor sexuale – la care sunt supuși refugiații chiar și în țările de azil.

Mandatul Agenției ONU pentru Refugiați include, de asemenea, identificarea de soluții pentru situația refugiaților. Există trei opțiuni principale: Repatrierea voluntară este soluția pe termen lung preferată de cei

mai mulți dintre refugiați. Majoritatea refugiaților doresc să se întoarcă acasă îndată ce situația permite acest lucru (în general, la finalul unui conflict) și a fost atins un anumit grad de stabilitate. UNHCR încurajează repatrierea voluntară, ca fiind soluția cea mai bună pentru persoanele refugiate, cu condiția ca repatrierea să se facă în condiții de siguranță și reintegrarea să reprezinte o opțiune viabilă. Integrarea locală și relocarea: Numeroși refugiați nu se pot întoarce acasă sau nu doresc acest lucru, deoarece ar fi în continuare expuși persecuției. În astfel de cazuri, UNHCR îi sprijină în căutarea unui alt cămin, fie în țara de azil în care locuiesc (deși într-o lume din ce în ce mai aglomerată, puține state sunt pregătite să ofere această opțiune) fie în state terțe în care se pot instala permanent. Doar un număr restrâns de state iau parte la programele UNHCR de relocare și acceptă cote anuale de refugiați.

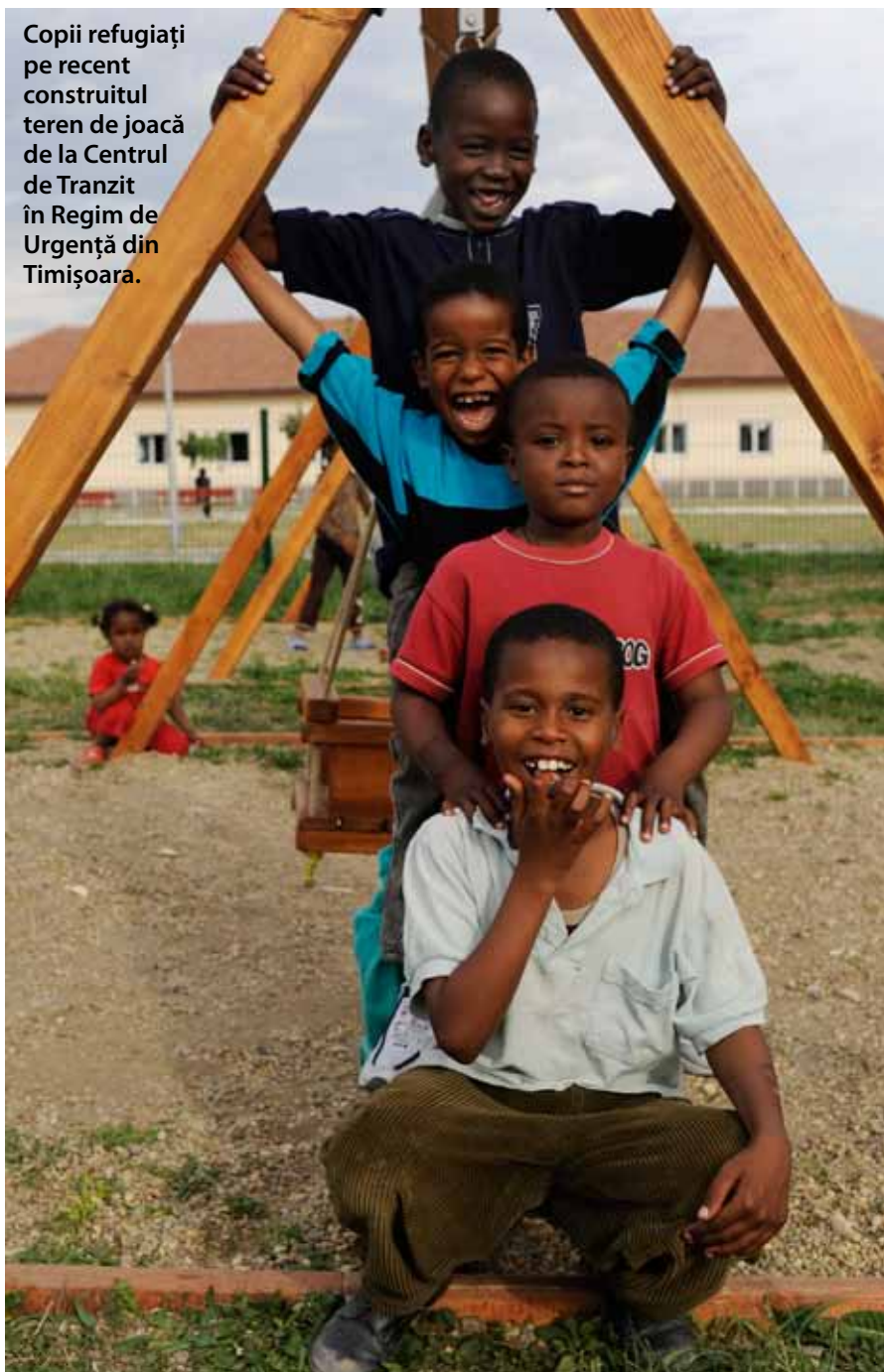
Reprezentanța UNHCR în România

UNHCR este prezent în România începând cu septembrie 1989, când Pascale Moreau a fost detașat ca Reprezentant la invitația guvernului român. Pe 7 ianuarie 1991, România a aderat la Convenția de la Geneva din 1951 privind Statutul Refugiaților și la Protocolul adițional al acesteia din 1967, iar în 1992 s-a deschis Reprezentanța UNHCR în România. De-a lungul anilor, UNHCR a oferit asistență tehnică Guvernului român pentru îmbunătățirea sistemului de azil și a condițiilor de primire și cazare și pentru implementarea unor programe coerente de integrare pentru cei cărora li se acordă o formă de protecție (statutul de refugiat sau protecție subsidiară).

Partenerii UNHCR

UNHCR colaborează cu instituțiile guvernamentale relevante, precum Oficiul Român pentru Imigrări (ORI) și Inspectoratul General al Poliției de Frontieră din cadrul Ministerului Administrației și

Copii refugiați pe recent construitul teren de joacă de la Centrul de Tranzit în Regim de Urgență din Timișoara.

UNHCR/B. Szandelszki / mai 2009

Ziua
Mondială a
Refugiatului
2009 în Parcul
Herăstrău din
București.

UNHCR/ iunie 2009

soluții durabile preferate de UNHCR, relocarea presupune găzduirea refugiaților aflați în prima țară de azil de către un stat terț. În anul 2008, România a devenit ea însăși țară de relocare, printr-o Hotărâre de Guvern ce stipulează primirea unui grup de 40 de refugiați anual.

În iunie 2010, România a relocalat primul asemenea grup de refugiați myanmarezi din țara de azil Malaezia, la Centrul Regional pentru Proceduri de Azil Galați.

Îmbunătățirea sistemelor de azil în UE – România este una dintre cele 10 State Membre ale Uniunii Europene (Bulgaria, Cipru, Grecia, Ungaria, Italia, Polonia, Portugalia, Slovacia și Slovenia) în care UNHCR implementează un proiect de îmbunătățire a sistemului de azil din UE, co-finanțat de către Comisia Europeană.

Acesta implică asistența autorităților din domeniul azilului din Austria, Germania și Marea Britanie, obiectivul fiind unul de a îmbunătăți calitatea procedurii de azil, prin dezvoltarea instituției de azil și a expertizei acesteia și prin crearea și consolidarea unui departament de asigurarea calității acestei proceduri.

Apatridia – În urma demersurilor UNHCR România, în decembrie 2005, Parlamentul român a aprobat aderarea României la Convenția privind Reducerea Cazurilor de Apatridie din 1961 și la Convenția privind Statutul Apatrizilor din 1954, formulând rețineri în ceea ce privește Articolele 23, 27 și 31. Aceste articole fac referire la acordarea asistenței publice doar acelor apatrizi cu statut de refugiat în România; eliberarea documentelor de identitate doar acelor apatrizi care stau în mod legal pe teritoriul României; și expulzarea apatrizilor aflați legal pe teritoriul României în concordanță cu legislația în vigoare, dacă aceștia au săvârșit o infracțiune. România apare pe lista oficială a statelor semnatare ale celor două Convenții în data de 27 ianuarie 2006.

UNHCR a monitorizat implementarea Convențiilor mai sus menționate și a cerut stabilirea unei proceduri pentru identificarea apatrizilor, în vederea determinării statutului acestora sub prevederile Convenției de la Geneva din 1954.

Internele, ministerul Afacerilor Externe și alte organe guvernamentale (Ministerul Educației, Cercetării și Inovării, Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale, Ministerul Sănătății, Autoritatea Națională pentru Protecția Copilului etc.). De asemenea, UNHCR are parteneriate și cu unități de învățământ superior în vederea promovării Dreptului Refugiatului.

Pentru îndeplinirea mandatului său în România, UNHCR colaborează și cu ONG-uri care acordă asistență persoanelor de interes. Astfel, în 2010, UNHCR lucrează cu 5 parteneri de implementare: Salvați Copiii, ARCA – Forumul Român pentru Refugiați și Migranți, Consiliul Național Român pentru Refugiați (CNRR), Serviciul Iezuit pentru Refugiați (JRS) și Generație Tânără.

Activități UNHCR în România

Centrul de Tranzit în Regim de Urgență (CTU) - Pe data de 8 mai 2008, în urma unor negocieri intense, Guvernul României, UNHCR și Organizația Internațională pentru Migrație (OIM), au semnat un Acord Tri-Partit, pentru înființarea unui Centru de Tranzit în Regim

de Urgență (CTU) în Timișoara. Acțiunile de evacuare a persoanelor aflate în nevoie urgentă de protecție internațională ce fac obiectul acordului, se desfășoară în baza Legii nr. 291/2008 pentru ratificarea Acordului.

Conform Acordului, sintagma „persoană aflată în nevoie urgentă de protecție internațională” se referă la refugiații recunoscuți în baza Convenției din anul 1951 și a Protocolului său adițional din anul 1967, privind statutul refugiaților și la alte persoane aflate sub mandat UNHCR, care se află în nevoie de evacuare urgentă din prima țară de azil și care urmează să fie admiși temporar pe teritoriul României, în vederea relocării lor ulterioare în țări terțe.

Astfel, CTU poate caza un număr maxim de 200 de persoane a căror perioadă maximă de ședere pe teritoriul României este de 6 luni. În acest timp, UNHCR face demersurile necesare pentru relocarea acestora.

Până în momentul de față, un număr de peste 600 de refugiați au fost cazați în CTU și alți 500 au fost relocați în țări precum SUA, Canada, Marea Britanie și Suedia.

Relocare – Una dintre cele trei

Marian Chiriac

Sportul, un posibil model de integrare a diferitelor identități

Eseistul și filosoful spaniol Jose Ortega y Gasset spunea că națiunea ar putea fi definită drept „un proiect stimulativ al vieții în comun”. Vorbele sale, aduse în contextul recent încheiatului Campionat mondial de fotbal, se verifică deplin în cazul noii campioane, tocmai Spania, o țară în conflict perpetuu al identităților, dar care prin intermediul sportului a reușit să ofere un model de unitate, să genereze o stare de spirit opusă adversităților dar și un sentiment de patriotism integrator.

Nu de așa ceva ar fi nevoie în societățile europene contemporane caracterizate tot mai mult prin diversitatea etnică, religioasă sau culturală?

Pentru prima dată după mulți ani, Spania nu a mai fost doar o selecționată în care joacă fotbaliști de diferite etnii și origini, ci un model de echipă în care s-au integrat catalanii (opt în lotul care a participat la Campionatul Mondial de Fotbal din Africa de Sud), bascii, andaluzii, fii de emigranți etc, cu toții devenind doar spanioli.

În contextul în care Campionatul Mondial este ritualul suprem al „noii religii populare” numite fotbal, competiția internațională reușește să închege structura identitară a maselor naționale. Victoriile distrug adversitățile interne și le înlocuiesc cu un val de mândrie națională.

De câțiva ani buni, fotbalul la nivel înalt (al naționalelor sau echipelor de club de top) întreține o mitologie a metisajului, a armoniei dintre jucătorii de origini diferite. Dar realitatea dovedește că lucrurile chiar stau așa. În ultimii ani,

Franța a reușit să câștige titluri europene și mondiale cu o echipă multiethnică în care din cei 11 titulari, doar trei erau albi, restul de culoare sau de origine algeriană. „Black-blanc-beur” (neagră-albă-arabă), era sloganul unei naționale franceze conduse din teren de Zinedine Zidane, fiu de imigranți algerieni.

Exemplele pot continua, cu cele mai bune echipe de la ultima ediție a cupei mondiale. Olanda, ocupanta locului doi a avut printre titulari un alohton naturalizat „olandez”, de origine berber marocan (Bulahruz), dar și patru mețiși, care însă toți poartă nume olandeze. O scurtă paranteză aici: cei mai mulți dintre jucătorii de origine arabă sau africană refuză să își europenizeze numele.

Mergînd mai departe, echipa clasată pe locul al patrulea, Uruguay, a fost la rîndul său un mix de naționalități, cu jucători de origine italiană, spaniolă și portugheză.

Însă, anul acesta, recordul pare să îl fi stabilit Germania, ocupanta locului trei la ultima ediție a Campionatului Mondial. Astfel, cei unsprezece fotbaliști de origine străină din selecționata Germaniei provin din nu mai puțin de opt țări diferite (Brazilia, Bosnia-Herțegovina, Turcia, Ghana, Tunisia, Spania, Nigeria și Polonia). De fapt, toți aceștia sunt fiii sau nepoții unor emigranți care au ajuns în Germania ca refugiați economici.

Schimbarea paradigmei „teutone” a echipei germane a fost apreciată de specialiști ca efect al „generației M” sau „multi-kulti” (multiculturală), de deschidere spre multele comunități de imigranți din aceasă țară.

Chiar și cancelarul federal, Angela Merkel, spunea că selecționata de fotbal reprezintă „un exemplu de cum pot apărea modele de conduită, modele pentru întreaga noastră țară, atât pentru cei care sunt de origine germană cât și pentru cei care doresc să se integreze”. Tot ea recunoștea însă, că procentul jucătorilor de origine străină este net superior mediei din societate, dar sublinia că aceștia se pot transforma „în idoli tuturor”.

Berlinul a sesizat rolul integrativ al fotbalului și, de aceea, începând din 2007, Federația Germană de Fotbal și sponsorul principal al naționalei, Mercedes Benz, acordă anual premiul pentru integrare „Fotbal: culturi diferite - o pasiune comună”, prin care sunt promovate proiectele și activitățile de integrare socială a copiilor de imigranți, cu ajutorul fotbalului.

Totuși, se poate spune că miracolul german al diversității a fost posibil grație revizuirii codului naționalității în anul 2000, care permite naturalizarea fără să mai fie nevoie ca părinții să fie autohtoni. Apariția de tineri talentați de origine străină a presupus și o rupere față de valorile clasice de putere, rigoare, forță morală și alergie la estetică, care au fost până acum concepte tradiționale ale fotbalului german.

„Sportul e o cale fantastică spre integrarea socială a străinilor”, declara recent Jacques Rogge, președintele Comitetului Olimpic Internațional. Într-adevăr, fotbalul – iar ultima ediție de Campionat Mondial a confirmat acest lucru – e un exemplu pozitiv pentru integrarea minorităților etnice și a străinilor.

Poveste de viață

Am văzut-o prima dată acum câțiva ani, când a venit la Clubul Femeilor de la OFRR, adusă de veterana noastră Suhaila. Se pare că i-a plăcut, pentru că nu numai că nu a mai plecat, dar a devenit membră activă a Organizației. Atelierul a devenit slăbiciunea ei, și asta nu numai pentru că are studii de grafică, ci și pentru că e talentată și „îi place tot ce e frumos”.

Am cunoscut-o din ce în ce mai bine și am văzut-o evoluând în timpul activităților OFRR, la care era nelipsită și a discuțiilor pe care le purtam despre toate și orice. Foarte curioasă și atentă să știe de ce și să înțeleagă ce se întâmplă în noua ei lume în care voia cu tot dinadinsul să se integreze.

Am urmărit și încurajat progresele ei în limba română, pe care a învățat-o cu noi la OFRR.

Am fost lângă ea și la rău, dar și la bine. Am fost ca și alte fete de la OFRR printre „invitații din partea miresei” la nunta ei, și „mama” care i-a dat sfaturi după nașterea băiețelului (marea ei împlinire în ciuda statutului incert pe care îl avea la acea dată).

Din toate aceste motive am rugat-o să vă povestească și dumneavoastră câte ceva despre ea.

De cât timp sunteți în România?

Era vara anului 2004 când eu și mama mea am ajuns în România, venind din Iran.

Cum a fost acomodarea: socială (locuință, limbă, salariu, bani, mâncare, prieteni) și, dacă este cazul, profesională?

Nu știam deloc limba română, doar puțină engleză. Am început să învăț cu

un manual de limba română pentru străini și am învățat mai multe prin cursurile și activitățile de informare la care am participat. S-a întâmplat o schimbare radicală în viața mea, atunci când am hotărât să îmi întemeiez o familie. M-am căsătorit cu un co-național care, din păcate, avea probleme similare cu ale mele: lipsa dreptului de ședere în România, de pe urma respingerii cererii de azil. Primii pași în aceasta nouă viață au fost dificili pentru că ne-am confruntat cu probleme de

Interviu realizat de
Cristina Florescu
OFRR

locuință, acces la servicii medicale și alte probleme cauzate de lipsa unui venit stabil, neavând dreptul de a lucra.

Am fost lucrător comunitar la OFRR, participând activ la atelierul de creație al organizației și la organizarea de activități socio-culturale. Soțul meu a reușit, de asemenea, să se angajeze la un prieten iranian care a binevoit să vină în sprijinul familiei noastre.

Câți ani aveți și ce meserie aveți?

Am 41 de ani și sunt Graphic Designer.

Care sunt problemele pe care le considerați cele mai importante pentru dumneavoastră și pentru cetățenii străini stabiliți în România?

Cred că toată lumea, și tot timpul, avem nevoie de sfaturi și informații, mai ales că noi suntem din altă țară, iar integrarea presupune o cât mai bună cunoaștere a specificul țării gazdă, a legilor scrise și a celor nescrise.

Ce ne mai puteți spune despre dumneavoastră. Considerați că v-ați integrat?

Consider că da, deși sunt conștientă de faptul că mai am multe de învățat și de luptat ca să am o viață sigură alături de familia mea. Ma bucur că am reușit să îmi întemeiez o familie, am și

made in Iran

un băiețel de un an, am de asemenea prieteni de diverse naționalități și mă simt bine în România.

Cum este situația acum? Ce proiecte de viitor aveți?

Este mai bine decât înainte, dar mai avem probleme, ca toată lumea: probleme legate de plata chiriei, a întreținerii, a serviciilor medicale ș.a.m.d. Situația noastră este mai dificilă, ținând cont de faptul că în familia noastră, numai o persoană (soțul meu) lucrează pentru trei.

În ceea ce privește viitorul nostru, sună din ce în ce mai bine să știți. Am reușit să obținem dreptul de ședere, iar prin asta vom dobândi o anumită stabilitate de care avem nevoie. Ne dorim, ca toată lumea, o viață liniștită și un loc de muncă decent care să ne asigure aceea pâine de toate zilele.

Puteți face o comparație între țara dumneavoastră și România.

Da, sunt diferențe foarte mari. În țara mea, Iran, este dictatură, dar aici mă simt liberă.

Ce vă place mai mult aici?

Libertatea

Mâncarea românească vă place ?

Cum sa nu! Mai ales SARMALE!

Câteva cuvinte, sfaturi pentru comunitățile de refugiați și migranți.

Să se intereseze de problemele noastre comune și să fim uniți, să ne sprijinim reciproc. Iar românii să știe că viața este foarte scurtă și să nu ne lase pe mult timp în așteptarea răspunsurilor privind viitorul nostru în România, aici mă refer în principal la procedura de acordare a statutului de refugiat, care este de cele mai multe ori foarte lungă. În rest, sănătatea și viața îmbelșugată la toată lumea!

Ziua Mondială a Africii 2010

Africa în sărbătoare în România 25-29 mai

William James Etutu
Director General

www.lavoixdafriqueinternationale.com

Pentru a treia oară consecutiv, România a sărbătorit în perioada 25-29 mai, un eveniment excepțional: Ziua Mondială a Africii, zi ce marchează aniversarea semnării acordurilor Organizației Unității Africane (OUA), 25 mai 1963, la Addis Abeba. Din 2002, aceasta organizație panafricană și-a schimbat denumirea pentru a deveni Uniunea Africană (UA). Ziua Mondială a Africii este așadar o zi instituită și celebrată de Uniunea Africană începând cu 2007.

Fiind leagănul umanității, la originea unui mare număr de popoare, limbi, religii și tradiții, Africa merită din plin să fie celebrată printr-o astfel de Zi Mondială.

Pe continentul African, fiecare țara este invitată să organizeze activități menite să apropie popoarele africane și să promoveze valorile ce constituie tezaurul acestui continent.

Ziua Mondială a Africii este marcată prin organizarea de evenimente speciale în diverse colțuri ale lumii. În România, prima ediție a acestui eveniment de anvergura mondială a avut loc în 25 mai 2008. De atunci, aceasta a devenit o adevărată tradiție.

Desfășurată anul acesta sub tema: „Să consolidăm locul Africii în lume prin parteneriate strategice, echilibrate

și responsabile”, Ziua Mondială a Africii 2010, cum a subliniat William Assanvo, unul din coordonatorii evenimentelor organizate în Franța, este o zi care ar trebui să dea ocazia de a reflecta asupra sfidărilor și provocărilor care îi interpelează pe africani în primul rând, dar în aceeași măsură, lumea în relația și percepția acestei părți a lumii și a populațiilor provenind din Africa. Căci, a explicat de altfel domnul Assanvo, acțiunea lumii vis-a-vis de această regiune se definește foarte des și pe bună dreptate, sub prisma asistenței la dezvoltarea sa, la rezolvarea crizelor și conflictelor sale.

Africa, în cazul în care nu este ignorată și/sau contestată, este aproape întotdeauna percepută ca un risc, un pericol, o amenințare la stabilitatea (socială, identitară, umană, politică etc.) și securitatea anumitor regiuni ale lumii, a mai spus William Assanvo. Chiar azi, a continuat el, Africa este percepută pe scara largă de către numeroase popoare, dintr-un anumit punct de vedere o amenințare, percepție care influențează integrarea imigranților și a solicitanților de azil în Europa.

Așadar, pentru a da o altă imagine Africii, pentru a facilita descoperirea diferitelor fațete ale acestui continent cu enorme resurse de toate genurile, organizatorii Zilei Mondiale a

Africii în România, Organizația Femeilor Refugiate din România (OFFR), Fundația World Vision România, Federația Organizațiilor Neguvernamentale pentru Dezvoltare (FOND) și Asociația Națională a Specialiștilor în Resurse Umane (AUR) nu au precupețit nici un efort pentru ca ediția Ziua Mondială a Africii din acest an în România să fie la înălțimea valorii continentului african în lume.

Pentru ziua lansării festivităților, marți 25 Mai, organizatorii ZMA 2010/ România, au ținut o conferință de presă la Centrul Info-Europa, de pe Calea Victoriei nr 88. Conferința de presă anunța, de asemenea, începerea proiectului Conștientizare publică pentru solidaritate internațională”, implementat de Fundația World Vision România, având ca principal scop realizarea unui curriculum de cursuri care să abordeze Obiectivele de Dezvoltare ale Mileniului și crearea de oportunități practice de

implicare pentru acele persoane, organizații sau instituții dornice de a participa la susținerea și promovarea solidarității internaționale.

Conferința a debutat prin discursul de bunvenit al Dnei Mbela Nzuzi, Presedintele Organizației Femeilor Refugiate din România (OFRR). Apoi au urmat intervențiile reprezentanților organizațiilor partnere ale OFRR în organizarea acestui eveniment. Intervențiile au fost centrate pe teme referitoare la continentul african și la situația imigranților africani stabiliți în România. Agenția ONU pentru Refugiați a fost reprezentată de Doamna Cristina Bunea, care a vorbit despre activitățile sprijinite de UNHCR în Africa și despre viziunea UNHCR cu privire la rezolvarea problemelor cu care se confruntă acest continent lovit de război și conflicte care au generat un număr mare de refugiați și de persoane deplasate intern.

Zilele de 26-27 Mai, între orele 17-23, au fost realizate la Green Hours, o serie de activități: Porți deschise-Africa, expoziții de obiecte de artă, bijuterii, machiaje și îmbrăcăminte africană etc. Au fost de asemenea expuse picturi ale artiștilor africani, totul pe fondul percuțiilor și folclorului african și a discuțiilor purtate despre Africa.

Pentru a încheia sărbătoarea Ziua Mondială a Africii 2010 în stil african, cum se spune, aceleași activități propuse publicului la Green Hours s-au deplasat în zilele de 28-29 Mai la sediul OFRR, situat pe Str.Dobrici Nr.26, în cartierul Doamna Ghica. Cu această ocazie a fost prezentat publicului sediul OFRR, care este totodată Punctul Național de Contact pentru Resortisanții Țărilor Terțe. Festivitățile menite să marcheze Ziua Mondială a Africii s-au încheiat cu un cocktail de evaluare, apoi nu a mai rămas decât să se spună „NE VEDEM LA EDIȚIA 2011!”.

Voluntarii internaționali – sprijină Ziua Mondială a Africii

Cristina
Florescu
OFRR

Poze de
Cristian Ban

Printre cei care s-au alăturat OFRR pentru organizarea activităților menite să marcheze Ziua Internațională a Africii se numără asociația Art Fusion care a participat cu un grup de voluntari internaționali.

Îată pe scurt câteva impresii pe care mi le-a împărtășit pentru cititorii revistei Migrant în România, Guillaume Dantec din Franța .

Suntem 6 voluntari din diferite țări europene (Spania, Portugalia, Lituania, Marea Britanie și Franța). Suntem în București pentru o perioadă de 6 luni și lucrăm în cadrul unui program european de tineret denumit European Voluntary Service. Acest program oferă tinerilor europeni oportunitatea de a realiza activități de voluntariat în diverse țări din lume.

Organizația care ne-a găzduit se numește ART Fusion. Proiectul nostru se numește Globe In The Mirror și are drept scop sensibilizarea opiniei publice românești cu privire la Obiectivele de Dezvoltare a Mileniului și dezvoltarea durabilă prin educație non-formală și participativă precum teatrul social, animație de stradă, animație video, fotografie, muzică ș.a.m.d.

Am fost invitați să participăm la organizarea activităților desfășurate cu ocazia Zilei Mondiale a Africii. Am prezentat momente de animație de stradă, am distribuit baloane și pliante, am scris cu cretă pe stradă mesaje legate de Africa și de Obiectivele de Dezvoltare ale Mileniului. Am organizat aceste acțiuni în diverse locații: Centrul Info Europa, Piața Unirii, Piața Universității, Piața Romana, Green Hours Jazz Café și la Punctul Național de Contact pentru resortisanții țărilor terțe, la sediul OFRR.

A fost pentru noi o surpriză plăcută să sărbătorim Ziua Africii în România. Nu ne așteptam la lucrul acesta. Aceste acțiuni au fost printre primele acțiuni pe care le-am organizat în România și a fost mai mult decât o plăcere pentru noi să contribuim la sensibilizarea opiniei publice despre Africa.

A fost de asemenea un prilej pentru noi de a intra în legătură cu membri comunităților de africani stabiliți în România cu care am împărtășit experiențe de viață, idei cu privire la subiecte de interes general și, nu în ultimul rând, am gustat din mâncărurile africane preparate la OFRR.

Când ne vom întoarce la noi acasă, vom avea cu siguranță multe de povestit cu privire la felul deosebit în care am marcat Ziua Mondială a Africii în România.

Puteți citi mai multe despre noi pe: <http://globe-in-the-mirror.blogspot.com>

A F R I C

Eveniment intercultural

În perioada Campionatului Mondial de Fotbal 2010, copiii și părinții bucureșteni s-au bucurat, pentru o zi, de savoarea culturală și culinară a continentului african.

„Africana” – prima întâlnire cultural-educativ-distractivă din cadrul Școlii de Vară din Herăstrău, organizată de Centrul Cultural Genesis – a adunat, duminică, zeci de copii și părinți, români și africani deopotrivă. Timp de peste cinci ore, Cetatea Genesis a stat sub semnul educației prin joc, a întrecerilor „deștepte”, a

poveștilor din Etiopia, a gastronomiei, ritmurilor și dansurilor africane.

Primii micuți au început să lucreze de zor în cadrul atelierelor tematice – *Animale africane, Măști tribale, Tricouri de inspirație africană* – în jurul orelor 10.00. Pe rogojinile pregătite pentru orele inedite de creație și recreație în aer liber, copiii au realizat măști tribale, au

pictat după bunul plac zebre, elefanți și hipopotami decupați în polistiren și au personalizat tricouri, pentru ei sau pentru părinți, desenându-le pe piept girafe zâmbitoare sau hărți cu statele Africii. În timpul atelierelor, prichindeii au aflat vrute și nevrute despre viața în Africa, dar și despre animalele existente pe acest continent, de la formatorii Centrului Cultural Genesis și de la africani stabiliți în România.

La doi pași de spațiul rezervat atelierelor pentru copii, părinții au stat cuminiți pe scăunele colorate, ascultând minute în șir povești culese din Etiopia de jurnaliștii Tea Teodorescu și Tudor Vintiloiu. Cu ochii la fotografiile expuse de Tudor Vintiloiu în Cetatea Genesis, adulții au aflat cum e viața triburilor de pe valea râului Omo, cum trăiesc și cum gândesc oamenii din triburile Mursi și Hamar, din sud-estul Etiopiei.

Distrația africană inițiată de Centrul Cultural Genesis a continuat cu jocuri, concursuri și multe premii: cei mici s-au întrecut în *Satul african*, au decupat și colorat la standul *Hands on Education*, au completat puzzle-uri cu steagul Ghanei și al Senegalului, au jucat fotbal pe iarbă.

Cireașa de pe tort a venit însă o dată cu lecțiile de bătut la tobe, „predate” de Vincent, de la Ikhaya Drum. Mai

A N A

dedicat Africii

Întâi, cei care au învățat să țină ritmul la tobele africane au fost părinții. Apoi, scena din cetate a fost luată cu asalt de copii, care au cântat cot la cot cu africani din Congo, Guineea sau Ghana. Spectacolul african a continuat cu un curs de dans tribal, susținut de Dalanda, instructor la sala Lady Fit. Dalanda, tânăra venită la București din Guineea, acum doi ani, a dansat aproape fără să respire. Apoi, împreună cu Aime Lema, un congolez care trăiește în România din 1991, Dalanda i-a învățat și pe cei prezenți – în special pe copii și pe mămici – „dansul omului puternic”. Cu mici pauze în care „profesorii” Vincent, Dalanda și Aime și-au venit în fire – pauze de care publicul a profitat

gustând din bunătățile africane pregătite special pentru eveniment. Sesiunile de tobe-dans au durat mai bine de o oră.

La „Africana” au participat, gratuit, zece copii din centrele educaționale Salvați Copiii.

Evenimentul „Africana”, modulul I din cadrul Școlii de Vară din Parcul Herăstrău, a fost organizat de către Centrul Cultural al Fundației Genesis: „Încurajați de părinții copiilor care au participat la evenimentul de duminică, vom continua seria evenimentelor-workshop-uri de creație și expresivitate pe teme interculturale, în cadrul Școlii de Vară. De asemenea, în aceeași Cetate Genesis vor începe, în scurt timp, mai multe ateliere în aer

Oana Botezatu

liber, care se vor desfășura în timpul săptămânii: cursuri de pictură, de origami, de instrumente muzicale, de dans”, a declarat Adina Mastalier, directorul Centrului Cultural Genesis.

Următoarele module din cadrul Școlii de Vară vor fi organizate în Cetatea Genesis pe 8 august, 22 august și 5 septembrie.

Premiile „Africana”

La final, în cadrul tombolei organizate de Centrul Cultural Genesis, numele câștigătorilor au fost extrase de vedeta de televiziune Mbela Nzuzi, președintele Organizației Femeilor Refugiate în România. Astfel, potrivit sortilor, premiile au plecat către:

- **Alessandra Maria Iorga** – premiul I, o săptămână în Tabăra de aventuri Genesis
- **Dumitra Ghiță**, beneficiar Salvați Copiii – premiul II, un modul la atelierele organizate de Centrul Cultural Genesis (CCG)
- **Anisia Zlătaru** – premiul III, un curs la atelierele organizate de CCG
- **Irina Istrate** – premiul special, un castel, joc oferit de Hands on Education

La întrecerea din Satul african, echipa câștigătoare, desemnată tot prin tragere la sorți, a fost „Peștișorul de aur”, formată din Andrada Dumitriu și Rama Elvira Barry. Ambele fetițe au câștigat intrarea gratuită la următoarele trei module ale Școlii de Vară din Herăstrău.

CENTRUL CULTURAL GENESIS formează, cu entuziasm și profesionalism, creatori capabili să valorifice informațiile primite, nu doar să le reproducă. Centrul oferă deopotrivă copiilor și adulților ocazia să își exprime și să își dezvolte creativitatea într-un cadru primitor și adecvat. Centrul vă propune, pe tot parcursul anului, o mulțime de activități captivante. Oferta educațională este unică în peisajul cultural bucureștean prin diversitatea și originalitatea sa. Mai multe detalii despre activitățile CCG găsiți pe www.genesiscultural.ro.

Cursuri de limba orientare culturală

„Lecțiile au structură logică și clară, respectând tipologia de dobândire de noi cunoștințe, de consolidare și evaluare. Am încercat să orientez atenția cursanților spre un dialog liber cursant-profesor, cursant-cursant. Acest curs reprezintă o sursă de informații esențiale, însoțite de explicațiile strict necesare și de numeroase exerciții, totul conceput în așa fel încât un adult să poată asimila rapid noțiuni și structuri”.

Maria-Luiza Mohamed
Formator limba română

„Pentru mine a fost o experiență cu totul nouă, care mi-a deschis o altă perspectivă asupra rolului românilor și nevoii de implicare a cetățenilor pentru dezvoltarea acestei țări. Această infuzie motivațională am să o transfer către profesorii pe care îi formez, în calitatea mea de formator”.

Simona Luca
Formator orientare culturală

În perioada 19 aprilie – 20 iunie 2010, la Timișoara și la București s-au desfășurat cursuri gratuite de limba română și orientare culturală adresate resortisanților țărilor terțe. Aceste cursuri au fost organizate în cadrul proiectului Limba română – oportunitate pentru integrare socială și culturală, implementat de Institutul Intercultural Timișoara în parteneriat cu Universitatea de Vest din Timișoara, Centrul Cultural Româno-Arab și Asociația DiversEtica și cu sprijinul Oficiului Român pentru Imigrări, care a asigurat finanțarea prin Programul general „Solidaritatea și gestionarea fluxurilor migratorii”, Fondul european de integrare a resortisanților țărilor terțe/Programul Anual 2008.

Pentru cursurile de limba română au fost constituite trei grupe de câte 20 de cursanți în Timișoara și două în București. Pentru cursurile de orientare culturală s-au format câte două grupe de câte 25 de persoane în fiecare oraș. Fiecare grupă a avut câte un formator specializat: profesori de limba română desemnați de inspectoratele școlare (pentru cursul de limba română), respectiv formatori cu experiență în educația adulților (pentru cursul de orientare culturală). Formatorii au beneficiat de o sesiune de formare înainte de începerea cursurilor, susținută de echipa de cadre didactice care a elaborat suporturile de curs, formată la rândul ei din specialiști desemnați de Universitatea de Vest din Timișoara. De asemenea, pe parcursul desfășurării cursurilor, formatorii au păstrat în permanență legătura cu echipa de cadre didactice care au realizat suportul de curs, în vederea unei adaptări cât mai eficiente a cursului la nevoile grupului țintă – adulții rezidenți în România provenind din state nemembre ale Uniunii Europene.

Suporturile didactice au fost realizate pe baza unei metodologii elaborate tot în cadrul proiectului.

Oana Bajka
Institutul Intercultural
Timișoara

Această metodologie se bazează pe o analiză de nevoi care a cuprins cercetarea bibliografiei existente pentru tematica abordată și două focus-grupuri realizate în Timișoara, cu persoane aparținând grupului țintă. De asemenea, la conturarea metodologiei a contribuit în măsură semnificativă și întâlnirea de lucru a cadrelor didactice cu Aline Gohard-Radenkovic, expert european în domeniul predării limbii franceze ca limbă străină.

Materialele incluse în suporturile didactice sunt organizate tematic și pe niveluri, respectând astfel metoda învățării în spirală.

Pentru limba română există 30 de unități: Mă prezint, Facem cunoștință, Unde locuiesc, Ce mănânc, Locuința mea, Cum mă îmbrac, Alo taxi, La farmacie, Corpul, La doctor, Recapitulare (Nivelul 1), Gara, În tren, La hotel, La aeroport, Turul orașului, Recapitulare parțială, Familia, În sat, Recapitulare (Nivelul 2), Vești importante, Alegeri importante, Pregătiri de concediu, Probleme cu mașina, Angajare, Recapitulare parțială,

română și de în România

Țările de proveniență ale cursanților sunt de o varietate impresionantă: Egipt, India, Sri Lanka, Afganistan, Liban, China, Palestina, Siria, Tunisia, Turcia, Irak, Peru, Pakistan etc.

La bancă, La muzeu, În Carpați, Recapitulare finală (Nivelul 3). Cele mai multe unități sunt structurate astfel: o scurtă componentă recapitulativă a unității anterioare, un text pentru citire, exerciții pentru fixare și înțelegere, exerciții de gramatică, limbă și comunicare și o scurtă recapitulare a celor învățate în unitatea prezentă.

Pentru orientarea culturală au fost stabilite 14 unități: Despre România, Despre români, Locuința, Mijloace de transport, Munca, Educația, Medicina, Banii și cumpărăturile, Legislație, Gastronomie, Sărbători și momente din viața omului, Familia, Viața socială și timpul liber, Adaptare culturală. Structural, majoritatea unităților au trei componente: Realități și cuvinte (noțiuni introductive despre cultura românească), Explorare culturală (Studii de caz și exerciții aplicative) și Descoperă România (texte și trimiteri la lecturi relevante pentru unitatea respectivă).

O contribuție importantă la desfășurarea acestui proiect a avut-o Ministerul Educației, Tineretului, Cercetării și Sportului. Din punct de vedere tehnic, MECTS a asigurat selectarea formatorilor de limbă română prin intermediul Inspectoratului Școlar al Municipiului București și al Inspectoratului Școlar Județean Timiș. Din punct de vedere al conținutului,

inspectori generali de limba română din cadrul Ministerului au realizat evaluarea suporturilor didactice produse în cadrul proiectului.

Centrul Cultural Româno-Arab din Timișoara a avut de asemenea o contribuție esențială la derularea cu succes a proiectului. Prin eforturi susținute pe parcursul implementării proiectului, reprezentanții organizației au asigurat legătura cu grupul țintă, facilitând astfel înscrierea și participarea la cursuri a unui număr mare de migranți.

În perioada 1 iulie 2010 – 30 iunie 2011 Institutul Intercultural Timișoara implementează proiectul Cursuri de limba română și de orientare socio-culturală pentru resortisanții țărilor terțe, care își propune să extindă cursurile la nivel național. Vor fi formați un număr de 20 de formatori din toată țara, respectiv din orașele în care numărul migranților este semnificativ și cererea pentru astfel de cursuri este mare. Cursul de formare de formatori va fi acreditat, adăugând astfel o dimensiune mai instituționalizată la scopul proiectului. Beneficiarii cursurilor locale, care vor fi susținute de acești formatori, vor fi 300 de rezidenți din țările terțe. Perioada estimată de desfășurare a cursurilor este noiembrie 2010 – mai 2011.

„Aici, în București, mă simt ca acasă. Sunt și frații mei și am adus și părinții. Simt că am aceleași drepturi ca toți ceilalți români. În România am învățat să scriu de mână, ca adult. În toți anii de școală în Turcia am scris numai de tipar. După ce mai învăț, voi aplica pentru cetățenia română.”

Cursant

„Înțeleg mai bine limba română”.

Cursant

„Deja vorbesc mult mai bine și m-am integrat excelent. Îmi poartă noroc faptul că am decis împreună cu soțul meu, care este român, să venim înapoi în țară. Mi-ar fi plăcut ca acest curs să dureze un an.”

Cursant

Suporturile didactice se pot descărca de pe site-ul www.vorbitiromaneste.ro. Tot acolo puteți găsi o secțiune de materiale multimedia, cuprinzând exerciții interactive și înregistrări audio.

Aime WENAMIO: „Sunt

Tata, director general al poștei și telecomunicațiilor congoleze, mama, femeie de afaceri. Nimic nu ar fi prevestit că Aime Wenamio va fi un viitor azilant în România.

Originar din Republica Congo, Aime a petrecut peste 16 ani în România, o țară pe care o consideră ca a doua patrie. Venit pentru prima oară în România ca student, soarta a făcut să se reîntoarcă în țară, unde se va stabili definitiv.

În general africanii francofoni cu funcții înalte își trimit copiii la studii în Franța. De ce părinții tăi au ales România?

Întâmplarea a făcut să ajung în România. E adevărat că ar fi fost în Franța o opțiune. Dar am avut o rudă care a venit în România.

Mi-ai spus că ai venit în România ca să faci a doua facultate. Ce facultate ai absolvit acasă?

Ambele facultăți sunt în domeniul economic. În Congo am absolvit Finanțe și aici am făcut Management și Comerț în cadrul Turismului. Sunt două facultăți care tratează același lucru.

După absolvire te-ai întors acasă.

Da, a fost o perioadă scurtă. Pentru că la întoarcere au fost și probleme politice în Congo. Atunci

am plecat de acasă și întâmplarea a făcut să ajung din nou în România.

Când am sosit în țară a trebuit să cer protecție. Am solicitat azilul având în vedere că situația se preta și am aplicat pentru a obține statutul de refugiat.

Din postura de student liber câteva luni în urmă, ai ajuns să ceri protecția umanitară. A fost o perioadă foarte grea pentru tine.

Este adevărat. Nu a fost o situație ușoară. Mai ales că proveneam dintr-o familie cu o anumită situație socială. Nu mi-a fost ușor să mă trezesc într-o zi în așa o situație.

Cât timp a durat până să obții acest statut?

Este o situație destul de delicată în sensul în care, în cazul meu, procedura a durat mai mult de 5 ani. Pentru că atunci când am aplicat prima dată nu am avut

niște documente care ar fi putut justifica poziția sau statutul meu de acasă. Adică funcția pe care tatăl meu o ocupase. Și neavând toate dovezile ca să pot convinge ofițerul de interviu, m-am trezit că dosarul meu a fost respins prima dată.

A trebuit să trăiesc într-o perioadă în ilegalitate, aproape 5 ani de zile, până când am reușit să strâng toate dovezile necesare, revistele de acasă, unde erau într-adevăr articole care vorbeau de tatăl meu. Având elementele noi, după 5 ani am depus o nouă cerere și am reușit să obțin o hotărâre judecătorească favorabilă cererii mele.

Deci timp de 5 ani ai trăit în ilegalitate, în spaima că poți fi arestat oricând. Astăzi ce înseamnă România pentru tine?

Astăzi România înseamnă foarte mult pentru mine. Pot să spun că România a făcut foarte mult pentru mine, în sensul că autoritățile mi-au acordat statutul de refugiat. Această oportunitate mi-a dat mai mult curaj să lupt ca să mă integrez în societatea românească. România m-a ajutat enorm. De aceea zic că e a doua patrie.

Ne cunoaștem de mult și știu că ai început cu munca de jos. Astăzi putem să zicem că ești un om integrat cu o poziție de invidiat în domeniul asigurărilor. Ne poți explica prin ce proces ai trecut?

E adevărat că azi am găsit un loc de muncă stabil și trăiesc în condiții decente.

Nu a fost un lucru ușor de la început. Am trecut prin multe momente dificile și foarte grele. Am lucrat la negru. Am lucrat și în construcții. Am săpat și șanțuri, o muncă fizică, ca să am bani de pâine. Nu a fost ușor deloc dacă mă gândesc la originile mele și la situația socială și economică pe care am avut-o la mine acasă. Încerc să nu mă mai gândesc la această perioadă a vieții mele pentru că e bine să mergem înainte. E adevărat că trecutul ne ajută să evităm să mai facem anumite greșeli, dar astăzi pot spune că sunt mai multe lucruri interesante care

un om fericit în România”

interviu realizat de
Amadou Diouma Niang,
Asociația Cultura Păcii

mă fac să fiu fericit decât cele trecute. Dar, încă o dată, nu a fost o perioadă ușoară pentru mine și trecând prin toate etapele acestea am ajuns, cum ai spus, să lucrez în domeniul asigurărilor. Azi pot să spun că încerc să îmi las și eu amprenta în acest domeniu.

Activezi în acest domeniu de aproape 6 ani. Anul trecut mi-ai povestit că la un moment dat directorul tău ți-a propus să te numească șef la o nouă agenție. De ce ai refuzat oferta?

Aici în România, trebuie să recunoaștem, poate că acum lucrurile s-au schimbat, însă până nu demult exista frica de străini. Era foarte greu să găsești un alb care ar fi deschis să angajeze un străin. Mai ales un negru. În domeniul asigurărilor sunt momente sau perioade în care avem vânzări foarte mari. Și dacă nu depui banii în aceeași zi, pentru că sunt situații în care dacă ai vândut după-masă și nu mai ai posibilitatea să depui banii la casierie, trebuie să ai grijă de banii respectivi până

a doua zi. Aici contează foarte mult și caracterul omului. Pentru că sunt oameni care nu sunt obișnuiți să aibă la ei o sumă importantă de bani. În cazul meu faptul că umblam cu mulți bani n-a avut un efect foarte mare asupra mea. Domnul director a avut încredere și m-a angajat. Și colegii mei m-au ajutat foarte mult.

Au fost și situații de genul următor: unii clienți care veneau la sucursală să încheie o asigurare, când vedeau că sunt negru spuneau: „Da dar eu vreau asigurare”. Eu le ziceam „da, luați loc”. Pentru ei era o surpriză, ceva neașteptat.

Pentru că sucursala unde am lucrat a avut o politică de a se extinde și pentru că domnul director se uită la potențial, am înțeles cu surprindere că și eu făceam parte dintre cei care aveau potențial pentru a conduce un departament sau o agenție.

Dar când am avut această oportunitate de a conduce o sucursală, nu m-a atras prea tare pentru că în funcția mea de inspector, aveam un venit care îmi permitea să trăiesc decent. Așa că nu prea am fost atras de funcții.

Ziceai că în trecut exista frica de străini, mai ales de negri. În ziua de astăzi mai simți această frică, te simți discriminat, mai simți această animozitate?

Eu personal nu pot să spun asta. În trecut, când am fost la sucursală, făceam parte dintr-un colectiv de peste 60 de persoane. Au fost oameni pro și contra. Am avut colegi care m-au apreciat foarte mult, pentru că am avut rezultate bune.

Dar am avut și colegi care considerau că venisem să le iau locul de muncă, că nu aveam ce căuta acolo. Eu le consider minore pentru că nu le-am dat importanță.

Animozitate nu pot spune pentru că noi suntem o echipă sudată, o familie. Unde lucrez, ne ajutăm reciproc și avem

o complicitate între noi și aproape că nu se simte diferența de rasă. Dar în societatea românească, în viața de zi cu zi se întâmplă să se uite oamenii ciudat la tine, dar nu așa cum a fost acum câțiva ani. Pentru că mulți au început să aprecieze competența. Dacă ești arab sau negru, dacă îți știi meseria ta și îți vezi de treabă, poți obține apreciere și promovare.

Acum doi ani te-ai căsătorit cu o româncă. Cum te înțelegi cu soacra?

Mă înțeleg foarte bine cu soacra mea. Bineînțeles că există și momente cu nemulțumiri de o parte sau alta dar nu sunt probleme majore. Sunt binecuvântat, un om fără probleme.

Ce mâncați acasă? Bucătărie românească, congoleză sau mixtă, și cine gătește?

Când vorbim de gătit, ne descurcăm cu toții. Sunt momente în care eu gătesc și altele când ea gătește. Și soția mea a învățat câte ceva din preparatele noastre. Și soacra mea mai face din când în când, folosind ingrediente, adaptat. Nu prea sunt probleme pentru că aproape toate alimentele, ingredientele folosite le găsim și noi aici. Mai degrabă diferă felul de a găti. Orezul de exemplu, la noi în Congo, iese altfel.

Să înțeleg că Aime este un om fericit care s-a ancorat definitiv în România?

În primul rând caut să fiu fericit cu Dumnezeu. Pentru că dacă Dumnezeu îmi dă pace, acesta este primul pas. Bucurie, un loc de muncă stabil – acestea sunt elemente care vin să completeze. Pot să spun că resimt fericirea asta cu cei din jur, că sunt un om fericit în România.

Cetățenia română o falsă amenințare pentru

Ideea acestui articol s-a născut în urma publicării recente de către EUROSTAT a statisticilor privind acordarea cetățeniei de către statele membre UE. Într-un timp, tema a dobândit semnificații speciale datorită publicării de către mai multe ziare occidentale a unor articole care denunțau amenințarea pe care ar reprezenta-o pentru UE acordarea în masă a cetățeniei române pentru cetățenii Republicii Moldova, precum și datorită unor declarații populiste și chiar iresponsabile ale unor lideri politici din România, ca reacție la aceste articole. Nu vom comenta aceste declarații și nici nu vom analiza detaliat articolele care le-au generat, ci ne vom limita la o analiză a datelor statistice, pentru a argumenta trei idei ce contrazic prejudecata că România ar trebui să limiteze redobândirea cetățeniei române de către cetățenii Republicii Moldova care doresc acest lucru.

1 Numărul de cetățenii pe cap de locuitor acordate de România este net inferior față de alte state membre UE

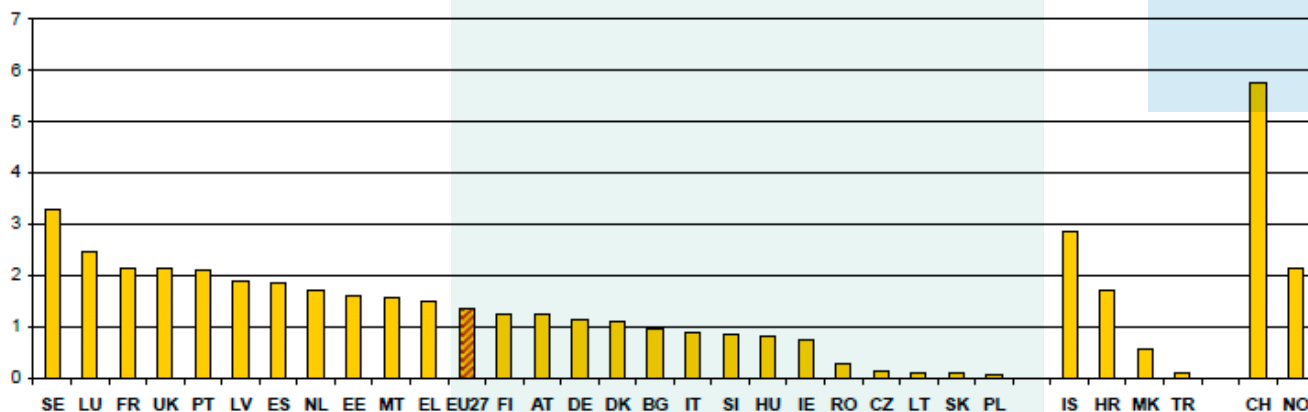
Nu este desigur o surpriză faptul că, pe fondul unui relativ declin la nivelul UE al numărului de cetățenii acordate, Franța (cu peste 137 000), Regatul Unit

(cu aproape 130 000) și Germania (cu aproape 100 000 de cetățenii acordate) ocupă primele locuri, conform datelor pentru 2008, date publicității în iulie 2010 de EUROSTAT. Pe următoarele locuri se situează Spania (cu peste 80 000) și Italia (cu peste 53 000), restul țărilor membre UE înregistrând valori net inferioare. Numărul total de

Călin Rus
Director
Institutul
Intercultural
Timișoara

cetățenii acordate de România a fost însă în 2008 de numai 5585. Chiar și mărirea de aproximativ patru ori înregistrată în 2009, conform datelor Ministerului Justiției, nu schimbă radical poziționarea României. O analiză corectă presupune însă raportarea numărului de cetățenii acordate la populației. Și în acest caz însă România este cu mult în urma marii majorități a țărilor membre UE.

Și față de această situație, o creștere de ordinul celei înregistrate în 2009 nu face decât să aducă România la niveluri asemănătoare cu cele ale altor țări aflate încă sub media UE. Într-adevăr, 89% dintre cetățenii acordate de România sunt pentru cetățenii din Republica Moldova. Cu toate acestea, România nu este singurul stat UE care acordă câteva mii de cetățenii pentru cetățenii ai Republicii Moldova: Bulgaria a acordat în 2008 aproape 2500 de cetățenii (adică

Numărul de cetățenii acordate în 2008 raportat la mia de locuitori

pentru basarabeni – Uniunea Europeană

34,5% din totalul cetățenilor acordate) pentru cetățeni ai Republicii Moldova. Dealtfel, România a preluat în 2008 doar 44% din numărul de cetățeni ai Republicii Moldova care au dobândit o altă cetățenie, urmată fiind de Bulgaria și Portugalia, cu aproximativ 20%. Pe de altă parte, Ungaria a acordat în 2008 cu câteva mii de cetățenii mai mult, în mare parte unor etnici maghiari din țări învecinate (România, Serbia, Ucraina). Așadar, practica actuală a României nu justifică în nici un fel afirmațiile conform cărora s-ar acorda un număr prea mare de cetățenii cetățenilor Republicii Moldova.

2 Chiar dacă România ar acorda în masă cetățenie foștilor săi cetățeni și urmașilor acestora, actualmente cetățeni ai Republicii Moldova, acest fapt nu ar afecta semnificativ echilibrul migrației în UE

Populația totală a Republicii Moldova, în scădere lentă dar constantă pe parcursul ultimilor ani, este de mai puțin de patru milioane de locuitori. Dintre aceștia, mai puțin de 70% ar îndeplini condițiile pentru redobândirea cetățeniei române și probabil doar o parte dintre aceștia ar fi cu adevărat interesați de obținerea acesteia. Astfel, ținând cont de cerința de a avea peste 18 ani pentru a putea formula o asemenea cerere, numărul potențialilor aplicanți nu este cu mult mai mare decât cel actual, situat la mai puțin de un milion de cereri. Presupunând că procedurile ar fi simplificate și în decursul a câțiva ani toți solicitanții ar primi cetățenia română, ar reprezenta acest lucru o dezechilibrare demografică la nivelul UE?

Chiar și o creștere de trei ori a numărului de cetățenii acordate anual, până în jurul valorii de 50 000, nu ar face decât să aducă România la un nivel similar cu cel din Franța, regatul Unit, Portugalia, sau Spania, din punctul de vedere al numărului de

cetățenii la mia de locuitori. O astfel de cifră ar poziționa România doar pe locul 5 între țările UE, din punct de vedere al numărului de cetățenii, în condițiile în care este a șaptea țară ca dimensiune a populației.

Pe de altă parte, pe parcursul ultimilor cinci ani numărul total de cetățenii acordate anual de țările membre UE a fost în medie de peste 700 000. Astfel, eșalonat pe parcursul a câțiva ani un astfel de proces nu ar crește cu mai mult de 10% volumul total al cetățenilor acordate, adică similar cu creșterea înregistrată în 2004, creștere generată preponderent de politica în domeniul a Franței, Spaniei și Regatului Unit. Altfel spus, în urmă cu doar câțiva ani UE a trecut cu succes printr-o schimbare în domeniul acordării cetățeniei asemănătoare (chiar superioară) celei care poate fi anticipată dacă toți solicitanții de redobândire a cetățeniei române primesc răspuns pozitiv. Mai mult, consecințele de natură demografică ar fi și mai reduse, dat fiind faptul că un număr remarcabil de cetățeni ai Republicii Moldova trăiesc și lucrează deja în diferite țări ale UE, nu doar în România. Astfel, surplusul de migrație din afara UE ar fi la un nivel neglijabil. Ceea ce s-ar obține însă ar fi un statut mai apropiat de normalitate pentru zeci de mii de cetățeni care nu beneficiază în prezent de drepturi egale și de respect în țările în care locuiesc.

3 Neacordarea cetățeniei române pentru cetățenii Republicii Moldova care doresc acest lucru și îndeplinesc condițiile legale reprezintă o gravă încălcare a drepturilor omului și a principiilor statului de drept, valori aflate la baza Uniunii Europene

Faptul că legislația adoptată de România pentru a permite redobândirea cetățeniei române de către foști cetățeni români care au fost deposedați de cetățenia română fără acordul lor în 1940 și urmașii direcți

ai acestora este conformă cu legislația internațională nu este contestat. Este interesant de semnalat că această legislație are la bază un drept definit exclusiv pe criterii juridice, văzut ca o măsură reparatorie la adresa unor cetățeni români, indiferent de apartenența etnică a acestora. Nu avem de-a face cu o politică definită pe criterii etnice, cum sunt cele practicate în trecut de Germania, sau în prezent de Bulgaria, Croația, sau Ungaria. Așadar, suntem în situația în care legislația acordă drepturi legitime, în conformitate cu Constituția României și cu practica internațională, dar accesul la aceste drepturi nu este asigurat în mod adecvat.

O analiză a modului în care se pune în practică legislația în domeniu arată clar că instituțiile responsabile din România nu au o procedură transparentă în domeniu și că numeroase cereri nu au primit un răspuns deși sunt depuse de mai mulți ani. Considerăm deci că, prin practica actuală, România încalcă atât propria legislație, cât și principiile fundamentale ale drepturilor omului și democrației, afirmate ca stând la baza UE. În aceste condiții, este și responsabilitatea structurilor UE de a cere autorităților române respectarea legislației privind redobândirea cetățeniei, și eventual amendarea acestei legislații pentru a o face mai transparentă și mai echitabilă.

Desigur, argumentele de mai sus nu afectează posibilitățile de dezvoltare a relațiilor politice, economice, culturale între România și Republica Moldova (ce beneficiază din fericire de un climat din nou favorabil), precum și a relațiilor directe între cetățeni și organizații ale societății civile din cele două țări, tot așa cum nu trebuie să eludeze autoritățile române de responsabilitatea de a facilita integrarea cetățenilor Republicii Moldova care care din punct de vedere juridic au statutul de migrant în România.

Fundația un ajutor pentru

Am întâlnit-o pentru prima dată pe doamna **Wajiha Haris**, președinta Fundației Scheherazade, la un eveniment organizat de Ziua Internațională a Diversității Culturale, cu ocazia lansării oficiale în România a Alianței Civilizațiilor. Deși de origine pakistaneză, era gazda evenimentului și m-a surprins familiaritatea deosebită cu care se desfășura în societatea românească, la toate nivelurile. Știam atunci că vreau să descopăr ce se ascunde în spatele hainelor tradiționale pakistaneze, astfel că, după două luni, ne-am întâlnit în București, la sediul Fundației pe care o conduce, pentru un interviu. Și într-adevăr, am descoperit o persoană îndrăgostită de țara gazdă, ce a făcut carieră în România promovând filantropia și proiectele sociale, ajutând copiii din România, sistemul sanitar juvenil.

Distincțiile obținute de Wajiha Harris, președinta Fundației Scheherazade:

Ordinul Național „pentru Merit”
în Grad de Cavaler oferit de
președintele României
Premiul „Femeia Anului”
pentru anul 2008
Premiul BBW Community
Leadership
Premiul Confidential Gala Award
al Spitalului Marie Curie
Premiul de Onoare din partea
Primarului Bucureștiului

De cât timp sunteți în România și cum de ați ales această destinație?

Sunt aici de șase ani, m-am mutat împreună cu soțul meu, care a venit să lucreze în domeniul bancar. În primii ani am lucrat ca și consultant pentru UNHCR (Înaltul Comisariat ONU Pentru Refugiați), UNICEF și Programul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare. Apoi mi-am deschis propria Fundație la care lucrez și acum, Fundația Scheherazade. După trei ani de când am deschis-o, cel mai mare și ambițios proiect al nostru, renovarea Spitalului Marie Curie, este aproape de final.

Cum v-a primit România?

Foarte bine, românii sunt foarte primitivi. Sunt toleranți și apreciază tot timpul când mă îmbrac în haine tradiționale. Înainte de a veni în România am avut o imagine total greșită despre români și țară. Însă, prima experiență pe care am avut-o cu românii a fost în aeroport, când veneam pentru prima dată în România. A trebuit să aștept cu băiețelul meu

Scheherezade – copii din România

multe ore în aeroport, din cauza întârzierii avioanelor, și am întâlnit acolo un grup de tineri români. Au fost foarte prietenoși și s-au jucat cu băiețelul meu, astfel încât în cele șapte-opt ore cât am avut de așteptat nu a trebuit să-mi fac griji din cauza lui. De asta se leagă prima impresie legată de români, una foarte plăcută.

Cum v-a venit ideea deschiderii unei Fundații și de ce ați ales să lucrați pentru copii?

Sunt mama a doi copii, și acum câțiva ani am fost nevoită să mă duc cu fiul meu la Spitalul de Copii Marie Curie din București. Am văzut atunci în ce stare se afla spitalul și ce sentiment trăiești când îți duci copilul acolo. Așa a început totul, am înființat Fundația și mi-am propus un proiect ambițios de renovare a Spitalului de Copii Marie Curie, unde anual primesc îngrijiri 50 000 de copii.

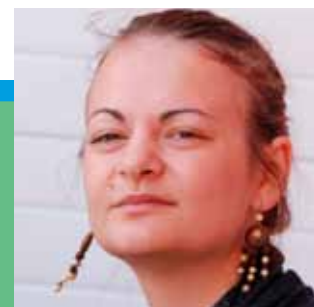
Am fost plăcut surprinsă de sprijinul autorităților române și a mediului privat, care s-au implicat și s-au alăturat proiectului imediat. Toată lumea a fost dornică să ajute, astfel că după primul an am strâns peste 1 milion și jumătate de euro. Acum, după aproape trei ani, spitalul este aproape gata.

Și acum ce urmează, care sunt prioritățile Fundației pentru anii următori?

Proiecte avem foarte multe, pe lângă proiectul major de renovare a Spitalului de Copii Marie Curie ne-am mai ocupat și de strângere de fonduri pentru centrul de plasament „Pinochio”. De asemenea am avut un proiect cu Consiliul Europei pentru abolirea pedepsei corporale și încă unul în parteneriat cu autoritățile române privind justiția juvenilă. Venim și cu un program pentru asistentele medicale din mai multe spitale din România în vederea unei mai bune înțelegeri între pacienți și părinți. Acum am primit două solicitări pentru renovarea a încă două spitale de copii, unul din Constanța și unul din Iași. Va trebui să facem o analiză și să vedem unde este nevoia mai mare și cu ce începem. Este foarte mult de lucru.

V-am întâlnit pentru prima dată la un eveniment organizat în cadrul Alianței Civilizațiilor, sărbătorirea Zilei Internaționale a Diversității Culturale. Știu că sunteți reprezentantul societății civile în cadrul Alianței. Care este relația cu Ministerul Afacerilor Externe și care sunt prioritățile în cadrul Alianței?

Am primit invitația de a ne alătura Alianței Civilizațiilor în România de la domnul Petru Dumitriu, coordonatorul național al acestei

interviu realizat de
Daniela Crăciun
Institutul Intercultural
Timișoara

inițiative ONU, Director General pentru Afaceri Multilaterale din Ministerul Afacerilor Externe. Dânsul este de părere că Fundația se încadrează perfect acestei inițiative datorită caracterului multicultural, pentru că scopul Alianței este tocmai de a facilita dialogul și de a promova înțelegerea și reconcilierea între culturi și religii. În cadrul Fundației ne-am propus pentru început să traducem materiale privind minoritățile naționale din România, publicate de Departamentul de Relații Interetnice din Guvernului României.

V-ați integrat foarte bine în societatea românească, ba mai mult, aveți proiecte sociale care ajută la dezvoltarea acestei societăți. Ce le-ați spune românilor care vor să se implice și să-i ajute pe ceilalți?

Să se uite în jur. Fiecare dintre noi poate să ajute și e greșită impresia că e nevoie întotdeauna de bani pentru a face asta. Poți ajuta prin acțiuni de voluntariat, poți dona lucruri celor care au nevoie de ele, poți face multe dacă îți dorești cu adevărat. Românii sunt un popor credincios, și asta, după părerea mea, îi ajută să fie binevoitori și să le pese.

România: Din ce străini cad pradă

Dacă România a fost altădată un pământ de tranzit, putem vorbi astăzi, despre România, ca o țară de destinație pentru un număr mare de străini. Turismul, studiile, afacerile și munca sunt printre atâtea rațiuni care atrag din ce în ce mai mulți străini în țara Carpaților și a Dunării.

Fiind una dintre ultimele două țări care au aderat la Europa celor 27, România a realizat performanțe economice foarte importante în ultimii ani. Așadar, pentru ca aceste performanțe economice să nu fie distruse prin exodul masiv de muncitori romani către vest, anumite societăți au ales să recurgă la mâna de lucru străină.

În acest context se face ca A.V.R. Chandana, inginer sri-lankez de 29 ani, împreună cu alți 50 de compatrioți ai săi, au sosit în România pentru a lucra cu un contract pe o durată de 2 ani, cu o societate română specializată în construcții și lucrări publice.

Înconjurat de alți doi compatrioți și colegi de muncă, în special Domnii Buddhika Ekanayaka, supervisor de lucru, în vârstă de 34 ani și K.H. Kumarathunga, dulgher, în vârstă de 47 de ani, inginerul Chandana ne-a acordat cu plăcere un interviu, la Punctul Național de Contact pentru Resortisanții Țărilor Terțe și ne-a rugat ca, din motive personale, să nu îi publicăm în revistă fotografia..

De cât timp sunteți în România?

Din mai 2009

Ce funcție ocupați?

Sunt la conducerea unui grup de vreo 50 de muncitori sri-lankezi care a venit să muncească în România, cu un contract pe o durată de 2 ani la o societate română specializată în construcții și lucrări publice.

Sunt 10 luni, de când sunteți zi de zi în România. Ce impresie aveți despre România? Ați dori să prelungiți șederea Dvs. în această țară?

Îmi place mult România pe care o găsesc interesantă și simpatică, dar nu cred că aş putea rămâne aici foarte mult timp. Pentru că este prima oară când întâlnesc iarnă și, cum a fost o iarnă foarte grea, simt că adaptarea va fi dificilă pentru mine. Din contră, în grup, fiecare are propria sa situație. Știu că mai mulți au căzut prada farmecului României și le-ar plăcea mult să-și prelungească șederea pentru o perioadă mai lungă.

Sunteți în România pentru a munci. Știti foarte bine că pentru a munci mai bine, trebuie să stăpâniți limba țării care v-a primit. Faceți eforturi pentru a cunoaște limba română?

La început a fost dificil. Nu cunoșteam limba. Pentru aceasta, aveam dificultăți de integrare în colectiv. O dată cu trecerea timpului, am reușit să învățăm cuvintele de care avem nevoie pentru a ne face bine munca. Foloseam propoziții simple și scurte, iar acest lucru a ușurat comunicarea noastră cu colegii. Cred

în ce mai mulți farmecului ei

că puteam învăța mai bine limba dacă aveam mai mult timp liber. Important însă este că avem cunoștințele elementare necesare pentru viața de zi cu zi și pentru relaționare cu colegii.

A trecut ceva timp de când ați început un program de învățare a limbii române cu OFRR. Ce puteți să ne spuneți despre acest program?

La muncă, noi continuăm să învățăm cuvinte dispersate de ici de colo. Dacă nu cunoaștem un anume cuvânt din limba română, cerem explicația acestui cuvânt, colegilor români. În afară de asta, noi avem o puternică dorință de a învăța limba română, într-o manieră sistematică. Și mai ales că, în grupul caruia îi aparțin, 80% ar vrea să rămână; este foarte important pentru această categorie de oameni să poată învăța bine limba țării în care doresc să se stabilească. Căci, a vrea să te integrezi este un lucru și a cunoaște limba pentru a măsura bine conturul societății în care intenționezi să te integrezi, este un alt aspect important. De unde necesitatea pentru cei care vor să rămână, de a face eforturi pentru a cunoaște limba română, pentru o integrare ușoară în societate. De aceea, când OFRR ne-a propus să învățăm limba română, noi am spus imediat da, pentru că este foarte interesant. Este foarte important să punem în context câteva elemente pe care le înțelegem în stânga și dreapta și să învățăm limba română într-un mod sistematic.

Ați spus mai devreme că anumiți membri ai grupului Dvs. ar dori să rămână mai mult timp în România. Ce pot cere ei guvernului român pentru a sprijini integrarea lor

în societatea românească?

Primul lucru pe care ei îl pot cere guvernului român – indiferent de perioada pentru care doresc să rămână în România – este, în primul rând siguranța muncii. De când suntem în România, noi nu avem nici un contact cu autoritățile statului responsabile cu munca. Nu este nimeni care să supravegheze derularea contractului nostru. Nimeni nu vine să preia doleanțele noastre, nici să arunce o privire asupra condițiilor de muncă. Noi am dori ca statul român să se implice mai mult în supravegherea condițiilor de muncă, pentru a se asigura că termenii stipulați în contractele de muncă sunt respectați. Pentru că în acest moment, suntem într-adevăr ruși de restul lumii, nu știm prea bine cui să adresăm doleanțele noastre. Deci, primul lucru pe care îi cerem guvernului român este să monitorizeze respectarea contractelor și a legislației în vigoare.

Accesul la servicii sociale este de asemenea un aspect deficitar. De curând unul dintre membrii grupului nostru s-a îmbolnăvit în timpul nopții și ne-am descurcat foarte greu să ne orientăm spre spital. Până la urmă s-a încheiat cu bine. Pentru a preîntâmpina astfel de situații, trebuie ca persoanele de la inspecția muncii să vină din timp în timp să ne vadă, pentru a clarifica anumite dispoziții legale în materie de muncă în România.

Aveți alte lucruri de adăugat la tot ceea ce ați spus?

Singurul lucru pe care vreau să-l adăug este că am avut o foarte bună experiență în România. O experiență care m-a ajutat mult în responsabilitatea de șef al unui grup de 50 muncitori sri-lankezi. De

Interviu realizat de
William James Etutu
Director General

www.lavoixdafriqueinternationale.com

asemenea, când fac interfața pentru echipa mea, fie pentru problemele vieții cotidiene (sănătate, acces la informații, etc.) fie pentru problemele legate de muncă, eu le fac singur. În ceea ce privește de exemplu contactul nostru cu OFRR, am descoperit singur organizația, iar întâlnirile cu alți străini stabiliți în România ne-a ajutat în culegerea informațiilor de interes și în dezvoltarea unor rețele informale de într-ajutorare și de suport emoțional.

Apreciem faptul că am găsit aici o primire călduroasă, posibilitatea de a găsi răspunsuri la întrebările noastre și de a primi sfaturi pentru rezolvarea problemelor cu care ne confruntăm. Sperăm să fie cât mai multe inițiative care să se adreseze în continuare nevoilor imigranților de informare și dezvoltare comunitară prin întărirea legăturilor între membrii diferitelor comunități. Activitățile socio-culturale sunt de asemenea importante pentru sensibilizarea populației gazdă cu privire la situația cetățenilor străini stabiliți în România.

Forumul European

În 2005, Mesajul Comisiei Europene „O Agendă Comună pentru Integrare: Cadrul pentru Integrarea Resortisanților Țărilor Terțe în Uniunea Europeană” a subliniat faptul că o abordare comprehensivă, în care să fie implicate toate părțile interesate este esențială pentru succesul politicilor de integrare. Importanța împărtășirii expertizei, la toate nivelurile și cu o implicare cât mai largă, a fost reafirmată de Consiliul European în Concluziile Agendei Comune în 2005 și, mai recent, în concluziile celei de-a treia Conferințe Ministeriale a Integrării, în 2008.

În consecință, în aprilie 2009 au fost lansate două instrumente care au ca scop îmbunătățirea cooperării și schimbului de informații la nivel european în domeniul integrării:

- Forumul European pentru Integrare
- Site-ul European pentru Integrare

Forumului European pentru Integrare este un mecanism de consultare cu societatea civilă în domeniul integrării, în special cu

privire la Agenda Uniunii Europene privind integrarea, pentru a permite instituțiilor europene să promoveze integrarea într-o manieră coerentă, cu implicarea actorilor de la toate nivelurile. Principalele atribuții ale forumului sunt: „consultare, schimb de experiențe și formularea de recomandări”. Organizațiile membre ale acestui forum sunt atât organizații locale cât și organizații europene, care desfășoară activități în domeniul integrării migranților.

Site-ul European pentru Integrare (www.integration.eu) este o platformă unică la nivel european pentru realizarea de rețele de integrare prin schimburi de practici și politici. Se adresează practicienilor și factorilor de decizie politică, în sfera guvernamentală și non-guvernamentală, oferind:

- O bază de date cu rapoarte, politici publice, legislație, studii de impact și evaluări;
- O colecție de bune practici (peste 200 de exemple), prezentate într-o manieră clară și ușor accesibilă;
- Informații actualizate despre

Oana Neșțian
Institutul
Intercultural
Timișoara

legislația națională și politicile publice ale Statelor Membre;

- Link-uri utile;
- Instrumente de suport, precum „găsește un partener”;
- Informații despre surse de finanțare
- Știri și evenimente actualizate în mod regulat

Cea de-a treia întâlnire a Forumului a avut loc la Bruxelles, în 24-25 iunie 2010, având ca temă principală participarea imigranților la viața socială și politică și rolul mass-mediei în modelarea percepțiilor asupra diversității. Organizațiile din

pentru Integrare

România care au fost prezente la acest Forum sunt: ARCA – Forumul Român pentru Refugiați și Migranți și Institutul Intercultural Timișoara.

Sesiunea de deschidere a forumului a fost prezidată de **Mario Sepi**, președintele Comitetului Economic și Social European, care a subliniat creșterii solidarității și respectului pentru drepturile tuturor celor care trăiesc în Europa, menționând importanța Tratatului de la Lisabona, în care se există, pentru prima oară o bază legală pentru acțiunile UE în domeniul integrării migranților din afara UE.

„Solidaritatea și incluziunea fac parte din AND-ul european”
Mario Sepi, Președintele Comitetului Social și Economic European.

Cecilia Malmström, Comisarul European pentru Afaceri Interne a adus în discuție Strategia EU 2020 recent adoptată, subliniind faptul că în situații de criză economică migrații pot fi mai vulnerabili, dar pot, de asemenea, contribui la procesul de redresare economică. Următorii pași în procesul de integrare sunt: dezvoltarea modulelor și indicatorilor europeni, precum și a mecanismului de coordonare prevăzut în Programul de la Stockholm.

Stavros Lambrinidis, Vicepreședintele Parlamentului European, a subliniat legătura dintre caracterul local al integrării și caracterul fundamental european, menționând importanța acțiunilor de la nivel local: „dacă integrarea la nivel local eșuează, efectele sale sunt pan-europene”.

Membrii Biroului Forumului European pentru Integrare, Lally Harpal Parwana și Peter Verhaeghe, care au avut onoarea de a reprezenta Forumul în cadrul Conferinței Ministeriale pentru Integrare de la

Zaragoza, în aprilie 2010, au atras atenția asupra câtorva elemente cheie pentru o integrare de succes:

- Acordarea unei atenții sporite drepturilor sociale;
- Dezvoltarea de politici publice pentru combaterea discriminării;
- Creșterea participării la viața publică;
- Oportunități egale în domeniul educației și al muncii;
- Crearea de programe și materiale informative pentru noii-veniți.

Comisia Europeană va lansa în curând Carta Verde a reunificării familiale.

În cadrul Forumului s-au desfășurat două ateliere pe teme: comunicarea migranților cu media și aparițiile media cu și despre migranți.

Dacă emisiunile de divertisment îi au pe migranți atât ca audiență, cât și ca participanți sau realizatori, departamentele de știri omit în cea mai mare parte diversitatea, așa cum este ea prezentă în societatea europeană, realizând prezentări stereotipe și limitate cu privire la situația migranților.

Propunerile făcute în cadrul acestor ateliere au cuprins aspecte precum:

- Realizarea unui premiu în domeniul media pentru emisiunile cu și despre migranți, precum și pentru reprezentativitatea migranților în cadrul personalului specializat;
- Angajamentul mass-mediilor publice de a avea emisiuni pe tematica migrației;
- Acțiuni afirmative pentru creșterea, în rândul jurnaliștilor, a numărului de migranți, în general și a numărului de femei migrante în special;
- Dezvoltarea competențelor interculturale ale jurnaliștilor și ale personalului de conducere din media

EUROPEAN
INTEGRATION FORUM

- Implicarea migranților și în emisuni cu tematici generale, nu doar în cele legate de subiectul migrației;
- Oferirea de resurse pentru ONG-uri în scopul asigurării unei comunicări profesionale cu mass-media și oferirea de burse pentru a încuraja abordarea problematicei migrației în emisiuni de interes general.

În cadrul workshop-ului, regizorul **Noureddine Erradi** a prezentat filmul „Djeema El Fna” („Reversul medaliei”), un film care prezintă dificultățile întâlnite de un grup de cetățeni olandezi care încearcă să se integreze în Marrakech.

Pornind de la exemplul pozitiv al acestui Forum European, se urmărește înființarea de forumuri naționale. Deocamdată Statele Membre care au forumuri naționale pentru integrare sunt încă o minoritate. În 2010, Comitetul Social și Economic European elaborează un studiu cu privire la situația actuală a forumurilor naționale pentru a încuraja crearea de noi forumuri. Forumurile naționale sunt invitate în mod regulat să participe la Forumul European pentru Integrare.

Comisia Europeană pregătește o nouă Agendă Europeană pentru Integrare, care va fi discutată de Consiliul European și de Parlamentul European în 2011. Este necesară dezvoltarea de instrumente specifice, precum module și indicatori. Chiar dacă Tratatul de la Lisabona nu oferă posibilitatea realizării unei politici comune pentru integrare, permite o mai bună cooperare între Statele Member și între acestea și UE.

Contribuții la noua Agendă Europeană pentru Integrare pot fi transmise la adresa:

ec-integration-forum@ec.europa.eu până la 31 august.

Rezumatul tuturor contribuțiilor va fi postat pe www.integration.eu și pe www.migrant.ro

Înconjurul lumii prin gastronomie!

Unul dintre aspectele care promovează bogățiile continentului African este bucătăria africană. Vorbește atât de frumos despre Mama Africa, trecând peste barierele culturale și lingvistice. Bogată prin diversitatea preparatelor făcute cu ingrediente produse de pamântul fertil, binecuvântat, bucătăria africană este însoțită de o cultură profundă de transmitere a micilor secrete într-un sistem alcătuit de reguli nescrise, care a asigurat menținerea tradiției de-a lungul generațiilor, prin relația mamă-fică. Preparate consistente, aromate și adaptate stilului de viață a populației africane – ar fi o scurtă descriere a bucătăriei africane.

Bucătăria este un element extrem de important în viața unui popor. Dincolo de limbile de circulație internațională și de

dialectele care delimitează granițele între țări și regiunile sau provinciile dintr-o țară, felul în care mâncarea este preparată și servită spune multe despre identitatea unui popor.

Vă recomand o călătorie prin inima Africii, mai precis în Republica Democrată Congo, prin gastronomie.

Mâncarea pe care v-o propun se regăsește, de asemenea, cu mici modificări, în alte țări din Africa centrală. Se numește: Soso na moamba în lingala – traducerea în limba română fiind: Pui cu sos de arahide.

INGREDIENTE PENTRU 6 PERSOANE

1 Pui, 200 gr. unt de arahide, 2 cepe, 2 ardei grași, 2 căței de usturoi, frunze de dafin, 4 sau 5 roșii, 3 linguri de paste de tomate, ulei vegetal, apă, nucșoară, sare și piper.

Mbela Nzuzi
Organizația Femeilor
Refugiate din România

MOD DE PREPARARE

- 1 Curățați puiul, tăiați-l și adăugați sarea și piperul.
- 2 Puneți uleiul la încins și prăjiți bucățile de pui.
- 3 Preparați sosul. Puneți într-o cratiță circa 100 ml de ulei; adăugați ceapa tocată, usturoiul pisat, roșiile tocate mărunt, pasta de tomate, ardeii grași tocați, frunzele de dafin, nucșoara, sarea și piperul. Lăsați să fiarbă la foc mic aproximativ 10 minute.
- 4 Adăugați în sos, untul de arahide înmuiat în 500 ml de apă fierbinte.
- 5 Acoperiți cratița și lăsați să fiarbă la foc mic aproximativ 30 minute. Amestecați din când în când ca să nu se ardă și să nu se lipească de cratiță. (Sosul de arahide este gustos, dar și capricios)
- 6 Mâncarea este gata și puteți folosi pentru garnitură orezul basmati sau manioc. În România, puteți folosi tradiționala mămăligă din mălai sau mămăliga nesărată din griș.

În Republica Democrată Congo, folosim ca garnitură ceea ce noi numim fofou, un fel de mămăligă din manioc sau makemba, un soi de banane care se prăjesc, se fierb sau cu care se face un piureu delicios mbala ya sukali, sau ceea ce se găsește mai nou și în România: cartofi dulci, ignames, un soi de cartofi tropicali.

La o masă congoleză autentică, nu există neapărat aperitive și deserturi. Masa este simplă, dar consistentă, iar la sfârșitul mesei se consumă fructe precum ananas, fructul pasiunii, papaya, mango sau nsafu (un soi de prune salbatice care trebuie consumate în apă caldă și apoi consumate cu încredere).

Mult succes în prepararea acestei rețete ușoare și la îndemâna tuturor și ... Poftă bună!

Câteva cuvinte despre Republica Democrată Congo, numită și Congo – Kinshasa:

Republica Democrată Congo este o țară din centrul Africii, a treia ca suprafață de pe continent. RD Congo are ca vecini Republica Centrafricană și Sudan la nord, Uganda, Rwanda, Burundi și Tanzania la est, Zambia și Angola la sud și Republica Congo la vest. Țara are o ieșire îngustă la Oceanul Atlantic. Numele de „Congo” (înseamnă vânător) provine de la grupul etnic Bakongo, grup ce trăiește în bazinul fluviului Congo.

Numele fostei colonii belgiene (Congo Belgian) a fost schimbat după independență. În 1971 numele a fost schimbat din nou, din Congo-Kinshasa (după numele capitalei sale; pentru a putea fi deosebit de Republica Congo sau Congo-Brazzaville) în Zair. La acest nume s-a renunțat în 1997. Din 1998 țara a suferit mult din cauza celui de-al doilea război din Congo, unul dintre cele mai ucigătoare conflicte de după al doilea război mondial (descriere extrasă din Wikipedia, Enciclopedia liberă)

<i>Integrarea în România – principii comune, dar nevoi diferite</i>	3
<i>Proiectul Migrant in Romania</i>	4
<i>World Vision</i>	6
<i>UNHCR în România</i>	8
<i>Sportul, un posibil model de integrare a diferitelor identități</i>	11
<i>Poveste de viață made in Iran</i>	12
<i>Africana. Eveniment intercultural dedicat Africii</i>	14
<i>Ziua mondială a Africii 2010</i>	16
<i>Cursuri de limba română și orientare culturală în România</i>	18
<i>„Sunt un om fericit în România”</i>	20
<i>Cetățenia română pentru basarabeni – o falsă amenințare pentru Uniunea Europeană</i>	22
<i>Fundația Scheherezade – un ajutor pentru copii din România</i>	24
<i>România: Din ce în ce mai mulți străini cad pradă farmecului ei</i>	26
<i>Forumul European pentru Integrare</i>	28
<i>Înconjurul lumii prin gastronomie</i>	30

Articole pentru revista Migrant în România

Institutul Intercultural Timișoara solicită contribuții la revista Migrant în România.

Articolele trebuie să fie relevante pentru problematica integrării cetățenilor din țări ne-membre UE care locuiesc în România, să aibă între 3000 și 10000 de caractere și să fie redactate în limbile română, franceză, engleză sau spaniolă. Sunt acceptate texte ce descriu cazuri individuale, comunități, organizații, activități,

interviuri sau mărturii personale, precum și alte tipuri de texte.

Textele trebuie transmise de către autori, aceștia asumându-și întreaga responsabilitate pentru conținutul transmis. Autorii păstrează în totalitate drepturile asupra textului transmis, prin transmiterea lui permițând însă Institutului Intercultural Timișoara să îl publice în revista Migrant în România și pe site-ul www.migrant.ro. Autorii trebuie să aibă vârsta de peste 18 ani și să aibă o formă de ședere

legală în România, indiferent de cetățenie. Transmiterea articolelor se va face exclusiv în format electronic (.rtf, .txt, .doc, .docx, .odt) pe adresa redactie@migrant.ro sau prin postare la secțiunea *Contribuiți la revistă* de pe Forumul www.migrant.ro.

Comitetul de Redacție al revistei va informa autorii ale căror texte vor fi publicate. Aceștia vor putea fi invitați să participe la acțiuni locale, naționale sau internaționale privind problematica migrației.

Ministerul Administrației
și Internelor

Oficiul Român
pentru Imigrari

Direcția
Schengen

Publicație finanțată de Uniunea Europeană
prin Fondul European pentru Integrarea Resortisanților Țărilor Terțe
în cadrul unui proiect coordonat de Institutul Intercultural Timișoara